

بنايست

لندي کيسي

صفيه حليم

۱. د ببو کور

۲. بابا

۳. تاويز

۴. بنايست

۵. د نيکه بابا بنگله

۶. نرسه

۷. خواک

۸. د ژبي خرپ

۹. يواځي شيبې

۱۰. نيمگري کيس

۱۱. پلار مور او لور

۱۲. د شيشي گيلاس

۱۳. سينما

۱۴. پوښتنه

Ketabton.com

دببو کور

هلته به هر وخت يو شور وو، داسی شور لکه چې د واده په کور کې وي. د ماشومانو چغې، د بنځو خنداگانې، د سپرو خبرې... بس د دببو کور يو جنت وو. د کلی په مینځ کې د ویالی په غاړه دا کور په څو جریبه مزکه کې جوړ شوی وو. د یو سردالان کې به خلکو خبرې بل سرته نه اوریدی. د دببو هر یو ځوی چې واده کوو نو هغه له به یې یوه کوټه او یو دالان جوړ یو.

د شپږو زامنو او څلورو لونو نه علاوه په کور کې څو تنه سپین ریري او یو څو سپین سړی هم اوسیدی چې د دببو د خپلوانو نه وو. ماشومان نه وو خبر چې دوی د دببو سره څه خپلوی لرله خو د هغوی کیسو به ورله خوند ورکاوو. د کور په انګن کې د توت او د انارو ونې وې. د لوی دیوال سره د انګورو تاکونه وو چې د اوړی په غرمو کې به ورلاندی ماشومانو لوبې کولې. او د مشرانو نه په پټه د انګورو تروی پانې او یا خام انګور به یې خوړل. کله کله به یو سپین ریري سړي هم هلته کټ واچوو او د څپر تر سوری لاندی به یې خوب کوو.

د دببو د کور دروازه نه وه. بس یو لوی در او د هغی مخی ته وروکی خام دیوال وو چې بنځی به د هغی شاته ودریدی او کله به یې د هگیوال او کله دبنجاری نه شیان پلورل. د اوړی د غرمی به چې په پټو کې لو کیدو او د کور ټول غزی به هم هلته وو پدی کور کې به یو څو شیبو لپاره خاموشي شوه. یوه زړه انا به په دالان کې ناسته وه او ځان ته به یې بیوزی وهلو. پدی محال به دومره چپتیا وه چې د مچانو بنگا به هم نه اوریدل کیده. بیا به یو مچ را والوتلو او بنگ به یې وکړ. د مازدیگر په تناره کې به د چم گاونډ بنځو خپلی ډوډی پخولی. شپې د دیوی او د هری کین په رڼا کې به بنځو څرخي گرځولی، ټپي به یې ویلی. ماشومانو به پټ پټونی کولې او سړي چې به د حجری نه دې کور ته راتلل نو په لاسونو کې به یې بلي شونتی نیولې وې. د دببو په کور کې کله کله جنگ هم وشو یو ماشوم به بل د لاسه شی وتبنتوو، مندی ترری شور ماشور به جوړ شو.

ځوانی مرگ، بی حیا، سوډر او دغسی نور الفاظ به ماشومانو زده کړل. میندو به یو بل ته پیغورونه او سپکی وویلی، خو لږ وروسته به بیا ټول ارام او خپل کارونه به یې کول. د دببو په کور کې ددنیا هر څه وو. هغه دنیا چې ډیره وړه او حاجتونه یې ډیر محدود وو. سنته، تار، قیچې (بیټی) د گنډلو ماشین، د شیشی گیلاسونه، چینی لوښي، د میسو پتنوس او دا هغه شیان وو چې د کلی د هر کور پر هری غنم بنادې کې به خلکو د دببو نه په پور ووړل.

بیا یوه ورځ د دببو مشرزوی خلیل دوی ته د تللو فیصله وکړه. دی په ښار کې د یو مستری سره د موټرو د پرزو جوړولو او د ویلډنگ کار زده کړی وو. په دوی کې د داسی کسب گرو ضرورت وو. خلیل خوشاله وو خو دببو وارخطا وه. هغه په خپل ټول ژوند کې ښار ته یو څو واری تللی وه. دا هم نه وه خبره چې نړی څومره لویه ده، پکی څومره خلک وسپړی. په کومه ورځ چې خلیل روانیدو دببو په کور کې لوی خیرات کړی وو. ډیر خلک راټول وو. دببو امریندو اخوا د یخوا مندی وهلی او په میلمنو گرځیدی، خو دببو په یو کټ ناسته وه. د کلی بنځی به راغلی او یو څو شیبی به دی سره کیناستی. چا به ورله مبارکی ورکړه، چا تسلی او چا به ورسره وژړل خو دببو غلي ناسته وه، هیڅ خبري یې نه کولی. د خیرات ډوډی وخوړل شوه او دببو په کور کې یوه شیبه خاموشي شوه. د خلیل بکس په یوه ټانگه کې کینودل شو، هغه د خپلی غاری نه د گلونو څو امیلونه لری کړل چې خویندو ورته راوړی وو. بیا د وروستی ځل لپاره د دببو سره جوخت کیناستو. هغی ته یې تسلی ورکړه چې شپږ میاشتی وروسته به په چوټی راځي خو دببو هم هماغسی غلي ناسته وه. د کور سپین ریري راټول شول، یوی بنځی د خلیل په سر قران ونیولو.

ده د وروستی ځل لپاره د مور پښی بنکل کړی. ببو ورته په سر لاس کښود یو څه دعایي وکړه خو دومره په ټیټ غږ چې هیچا نه اوریده. خلیل د ورونو او د ماشومانو په بدرگه له کوره ووتلو. یو چا ډک جام اوبه ورپسی وروشیندلی .

ټولی بنځی د ببو کټ خوا او شا ته کښاستي، څوک په زمکه او څوک په نورو کتونو خو ببو نه ژړل نه یې څه ویل. بیا نوری بنځی خپلو کورونو ته ولاړی او د کور بنځو لوبښی لرگي راټول کړل، د ببو گیر چاپیره د ژوند کاروبار بیا پیل شو خو هغه همدغسی په کټ ناسته وه. یو چا ورته وویل "ببو د مازیگر مونځ به درنه قضا شي" خو ببو بیا هم را پا نسیده، د خلیل بنځی ورته پام شو. خاوبښي ته ورنږدی شوه او دی ولیدل چې د هغی په بانږو یوه اوبښکه لکه د ملغلری پرته وه. سترگی یې دروازی ته نیولی وي امرور یې لاس ونیولو او ورته یې وویل "ببو راپاسه" خو ببو لکه چې یوې بلې دنیا کې وی، له سترگو یې دوه اوبښکی راټوی شوي او په یوې سلگی یې وویل "د ببو کور وران شو."

بابا

زه د گنډلو مشین ته ناسته یم. د لور کمیښ می ایله د مشین تر غاښ لاندې ایښی دی، چې د نگاری غږ اورم. زه یوه شیبه غوږ نیسمه، نگاره په قهر شوه. اوس یې غږ نور هم لوړ شو. زه پوهیږم چې نورگنډل نه شم کولی. بابا لکه چې بیا نن کوم شی خورلی دی، زما دا اندازه ځکه سمه ده، چې له تیرې میاشتي راهیسي کله د نگاری او بابا ناندري پیل شي، نو زه هم په کې د روغې جوړې لپاره ورغوښتل کیرم .

نور کله د نگاری په کور کې دېره خاموشي وي. یوازې د بابا غږ اورېدل کیري. نگاره او د هغې بچیان په ټیټ غږ خبري کوي، خو کله چې بابا له بازاره څه خورلي وي، بیا نو د هغه غږ څوک نه اوري، یوازې نگاره لگیا وي. هغه زما د ماما لورده، کونډه ده، د دريو اولادونو سره د مور او پلار کره اوسیري. زموږ او د ماما کورونه دیزوال په دیوال دي. یوه وره کړکی د دواړو کورونو ترمنځ لکه د میري لار ده، چې بنځی او ماشومان ترېنه اخوا دېخوا دانگي . ماما ته مور ټول بابا وایو او بابا د معدې تکلیف لري. ډاکټرانو ورته ویلي دي چې نرم خواړه به خوري. زیات غوږ، مرچ مساله او د بازاری خواړه ورباندې بند دي. نگاره د بابا یواځینی لورده او په یوې بهرنی اداره کې کار کوي. بابا د سرکاري نوکری نه گوبښه شوی دی، اوس د اویاوو کالو دی، د معدې له تکلیف پرته نورصحت یې دېر بڼه دی. خو نگاره تل د پلار په اړه خواشیني وي. بابا څو واري د معدې د پرهر دلاسه په روغتون کې داخل شوي و.

کله کله یې د معدې تیزابیت دومره دېر شي چې د درد له لاسه بی شیمي وي. نگارا ورته د چرگ ساده بنوروا پخوي. له بناره ورته رنگارنگ بسکیت راوري، الوگان ورته اېشوي، میده کوي او بیا لکه د ماشوم بابا ته په خپلو لاسونو ډوډی ورکوي. مامي پخپله د لاسونو او پښو د درد له لاسه په کور کې دېر څه نه شوی کولی .

بابا د چکر په پلمه له کوره وځي، کله له شاکر حلواي نه حلوه پوري اخلي. هملته د دکان ډډې ته جوړ دکانچي کښیني او خوري یې، کله د عبدالکریم له هټی یوه لویه رکابی د لوبیا اخلي. بڼه د لیمو اوبه، سره مرچ او مالگه ورباندې واچوي او خوري یې. جانباز ناوای هره جمعه کله پخوي، په دې ورځ بابا ځان پټ له کوره باسي او لږ تر لږه د لسو روپو کله ارو مرو خوري، چې بڼه غوږ او مرچ مسالی هم په کې وي .

د نگاری درې واړه ماشومان د بابا څارنه کوي، خو بابا له دېر چلونه ورځی. هغه دی د نگاری غږ راپورته شو. ما ته اوازونه کوي:

... ”يا درخانی!... ته راشه!“

زه گنډل پرېرېدمه او ورځمه، چې روغه وکړمه، له کړکۍ دانگمه، له غولي برنډې او له برنډې کوټې ته ورځمه... بابا يوي خوا ته پرقالين ناست دی، سر يې خورند دی او مخ يې مسکين بنکاري. د نگارې واړه د برنډې له کړکۍ دننه کوټې ته پټ- پټ گوري. ما مي پر کټ ناسته ده او په زوره زوره ځان ته بېوزي وهي، سره له دې چې پکه ورته لگيدلي ده. نگارې لويته غورځولې، مټي يې رانغښتې دي او په ټوله کوټه کې ناکراره يوي او بلې خوا ته گرځي. زه خبره يمه چې نگاره په داسې وخت کې سخت په قهر وي. زه ورځمه له بابا سره کښينم او ترې پوښتمه:

”بابا! بيا دې څه خورلي دي؟“

بابا سر راپورته کوي او زما خبره لانه وي پوره، چې وايي:

”هيڅ... والله که هيڅ مي خورلي وي...“

بيا غږ ټيټ کړي او دويمه جمله د شونډو په منځ کې وايي:

”ناحقه راباندې په قهر ده.“

بيا ورو غونډې د سترگو په کونج کې نگارې ته گوري. نگاره لکه د زمري راتاوپري او په لور غږ وايي:

”اوس د ډوډۍ وخت دی، بابا ته وايه چې ولې ډوډۍ نه خوري.“

زه بابا ته گورمه. دی وايي:

”تا د معدې تکليف نه دی تير کړی... ډوډۍ مي زړه ته نه کيږي.“

نگاره بيا راتاوو شي: ”ښه... يو ساعت وړاندې د جمشيدې پکورو گادۍ ته څوک ولاړ و.“

بابا ژر ناره کړه: ”زه خو هسي هلته ولاړ وم. يو پخوانی ملگری مي وليدو، دهغه حال مي پوښتلو.“

نگاره ځان پر يوه کرسی راغورځوي او وايي: ”زه د شاخوباني ترور پوښتنې ته ورغلي وم، له هغه ځايه ژر راوتلمه، چې د ډوډۍ ناوخته نه شي. ما په خپلو گناه گارو سترگو وليدل چې بابا د پکورو له گادۍ سره جوخت ولاړ و.“

بابا سر نور هم ټيټ کړ. دومره چې زما ورباندې زړه وسو. د هغه په دفاع کې مي وويل:

”د گادۍ سره ودرېدل خو دا مانا نه ورکوي، چې بابا به ارو مرو پکوري هم اخيستي او خورلي وي.“

بابا چې خپل د مدافع وکیل وليد، نو يو څه زړور شو، سر يې راپورته کړ او وايي:

”دغه خبره خو زه هم ورته کوم، چې زه مازې هلته د خپل ملگري حال پوښتلو ته ولاړ وم.“

نگاره يو څه ارامه کيږي. وايي: ”ښه، که پکوري هلته نه دي خورل شوي، خو کور ته راوړل شوي دي.“

بيا په چيغه خپلې وري لور ته غږ کوي:

”نوريني! دلته راشه... بابا نن څو پکوري درکړي وي؟“

د درې کلنې نوريني په غټو غټو سترگو کې هم ويره ده او هم پرېشاني. دا پوهيږي چې د راز په ويلو او نه ويلو دواړو کې تاوان دی. په منډه راځي او زما په غيږ کې ځان پټوي. بيا وايي:

”بابا دوه پکولي لاته لاکلي وي.“

د نوريني ځواب د يوه ډيپلومات ځواب و. دا له مور و پرېدله، په داسې وخت کې د بابا دفاع ورته عبث کار بنکارېده. هغې داسې فکر کاوه، چې پکوري بد شي دی، د بابا لپاره؛ خو دا يې نه ويل چې دې له پکورو سره څه وکړل؟

نگارې توره و برېښوله او ويې ويل:

”بابا دوه پکوري چې نوريني ته ورکولي، نو څه شرط يې ورباندې ايښی و؟“

دا پوښتنه هغې له خپلو دوو زامنو وکړه چې له کړکۍ يې پټ- پټ راکتل. هغوی تر نورينې زيات د بيلوماتان وو. ژر يې له هاغه ځايه پښې سپکې کړې .

د نگارې شاهدان لارل، نو هغه يو څه ستړي معلومېده. بابا هم حوصله موندلې ده. فکر کوي چې جنگ پاي ته رسيدلی دی. اوس هڅه کوي چې له کوتې ورو غوندي ووځي. په دې کې نابېره وړه نورينه زما له غيرې نارې کوي :

”بابا لاته ويلې وو، چې ادې ته مه وايه، بيا ما پکولې وخوللې.“

”هی هی! لعنت دې وي د ماشوم په عقل.“ دا خبره ما له ځانه سره وکړه. نگارې لږه دمه کړې وه، له تازه دم ځواب سره بيرته رابېره شوه :

”دا يې لا بله بده... هم له مرچو ډکې پکورې خوري، هم زما لور ته رشوت ورکوي او هم بيا په دروغو يې هم اموخته کوي.“

او له دې خبرې سره د هغې سترگې له اوبنکو ډکې شوې .

ما مې په دې وخت کې بهر برنډې ته وتلې وه، د لور له غږه پوهيرې چې دا زهه پوهيرې ده. بيا راندنه کيږي، ببوزی يې په لاس کې دی او پرمخ يې داسې علامه ده چې بابا هم پر دې ببوزی ووهي. خو يو څه د هغه د سپينې ريرې، يو څه زما د موجوديت او يو څه د پخوانی مينې له کبله مجبوره کيږي، لاس نيسي، کښيني او راته وايي :

”د دې سړي همدغه حال دی. نه په خپلې گټې دی او نه تاوان، خپته يې په لاس کې نيولی وي. اوس لږه شيبه وروسته به يې د درد له لاسه ټول کور په سر اخيستی وي. همدغه نگاره بيا ورته دارو درمل کوي. پرون يې هم په بازار کې سموسې خورلې وې، کړی شپه يې په وينه تيره کړه.“

نگارې تر اوسه ډېرې په حوصلې جنگ کاوه او ميدان يې گټلی و. خو د مور په خبرو يې لکه چې زړه راپک شو. وايي :

”ما ته د سړي د مرگ نه وروسته درې او لادونه نه دي پاتې، زه د څلورو ماشومانو مور يم او دا يو په کې تر ټولو زيات رنځ راکوي.“

اشاره يې بابا ته وه. زما مخامخ پر غالی کښيناسته او وايي :

”هره ورځ همدغه حال دی، کله د جمعه گل د دکان نه کباب وخورې، کله يې اېښېدلې وري خورلې وي، هاغه بله ورځ يې چولې (نخود) خورلې وې .

بابا ته گورمه، اوس يې بيا سر ټيټ نيولی دی. د خجالت او جرم له احساسه په ډک غږ وايي :

”تاسو به باور نه کوئ... زما غوندي د زړو خلکو حافظه ډېره کمزورې شي... ما نه خو هير وو چې ډاکټر راته ويلې دي... بس کله چې وړی شم، هر شي ته مې زړه کيږي. نن د پکورو د گادۍ له خوا نه تيرېدم، يو لږ مې واخيستی، چې په کور کې به يې ماشومانو ته ورکړم. يو دوه دانې مې دي ورو ته ورکړې، ما ايله څکه کړې ده. ډېر مې نه دي خورلې، خوله مې پيکه وه... زيات مرچ او مسالي پکې نه وې.“

د بابا دا اعتراف د نگارې دوو زامنو هم لکه چې اورېدلی و، گورمه چې له نيمې وازې کړکۍ نه يې سرونه رابنکاره شول، اوس ټول نگارې ته گوري. هغه له خپله ځايه راپاخيري او اعلان کوي :

”اوس که په دې کور کې هر څوک ناروغیږي او که مري... زه يې ډاکټر ته نه شمه بيو لاى. څوک دې په جمشيدې پکورو والا پسې ورشي، چې امبولانس راولي. زه له ژونده بيزاره يم. شپږ ورځې په دفتر کې کار کوم، په اوومه ورځ مې زړه غواړي چې ارام وکړمه. خو هره جمعه همدغسې په نانډريو کې تيرېږي.“

نگارې دا ټولې خبرې په تلوو کې وکړې... نورينې زما غږه پرېښوده او اوس په خپلې مور پسې منډې وهي .

بابا هم دلته پر غالی و غزبړي، مامي ورته ببوزی و هي. زه خبره نه يم چي که د بابا په خيټه کي درد وشو، نو نگاره به ورته له خپلي کوتي رامندي کړي. د درملو غم به يي کوي. زه په دي هم خبره يم چي سبا ته بابا د جمعه گل د دکان کباب خوري، يا به له شاکر حلوايي نه مټايي، يا لوبيا... بابا نه منع کيږي.

تاويز

هاشم د بناري سروپس نه په بېره بنکته شو او غوښتل يي چي دسرک پوري غاري ته ولاړشي خو نابېره... شاته نه چا ورباندي غږ وکړو" او خانه... تاته وایم... ودرېره... دابټوه دي واخله." هاشم هيڅ نه اورېدل، په ده تادي وه خو بل کس ورباندي چيغي کړي... "استاده پټاکي دانه دي هيره کړي ده" هاشم شاته وکتل... يو بل تن ناره کړه... ودرېره... بکسه درنه پاتي ده.

هاشم ددي خبري په اورېدو د تخر په جيب لاس ووهلو او بيا يي روان بس ته وکتل يو سړی د بس دکرکي نه نيم بهر راخوړند و، نورو سورليو درايور ته چيغي و هلي چي ايسار شه... که نه دا بناري بسونه خو دباد په اس سپاره مندي و هي، له کرکي نيم بهر راوتلي کس په يو لاس کي د هاشم وړه بټوه نيولي وه، او چي دی ورنږدی شو هغه په زوره زوره لگيا و"په بس کي ویده وي نو اوس خو راويښ شه... داخلي درسره بخت ياري وکړه زما ورته پام شو که نه دا بنار د غلو ډک دی."

هاشم دسړي دلاس نه خپله بټوه واخيسته او لايي دنتکر او منني جمله په خوله کي وه چي بس گرندی شو او د نورو خبرو پر خای سړي ته لاس وخوځوو. ده بټوي ته کتل. په دي مياشت کي دا دويم ځل و چي دهاشم نه بټوه پاتي کيده او نورو خلکو ورپسي رازغولي وه. دی دسرک نه پوري غاري دخپل دفتر دلويي ودانی په لوري روان شو او چرت يي و هو چي ده خو دخپل ځان نه زيات دبتوي ساتنه کوله اوس ورباندي څه چل شوی و؟ داسي نه وه چي په دي بټوه کي ډېر مال و، او يا دا چي بټوه قيمتي وه. هاشم په يوه دفتر کي منشي و او دا بټوه يي ديو گاډي والا نه په لسو روپو اخيستي وه.

دمياشتي په سر کي به يي دتنخوا ټولي پيسي دخپلي مور په لاس کي بنودي او هره ورځ په بي له هغي د لاري کرايه اخيستله، دبتوي په يو جيب کي به يي ماتي پيسي وي، په بل کي شناختي کارډ دريم چي زنجير يي لاره په کي دلسولسو دوه نوټونه و، او دا يي د ډير بد وخت لپاره په کي ساتل. د هغه وخت لپاره چي ده يي اندېښنه لرله، ناوخته له دفتره راوتل، په خوشي لاره کي بي سورلی پاتي کيدل او ناڅاپه ناروغي.

دزنجير دجيب دلاندي يو بل پټ جيب دی چي په لومړي نظر هيچا ته نه ښکاري، او هم په دي جيب کي د هاشم لپاره تر ټولو ارزښتناکه شی بند و، دا دکاغذ يوه وړه ټوټه ده چي ورباندي څو جملي ليکلي دي دا کاغذ هغه ته ورمي ورکړی و.

هاشم په مهاجرت کي دښوونځي سبق پوره کړی و، او اوس بېرته چي خپل کلي ته راستون شو، نو دکوندي مور په وينا په بنار کي يي ځان له نوکري پيدا کړه، دکلي ځيني خلک بيلا بيلو ملکونو ته مهاجر شوي و. دهاشم دوروکي کور ترڅنگ داحسان کاکا پخواني کورته هم دده دوه زامن بېرته راغلي و. نور لاتراوسه په نورو هيوادونو کي وو، په دي کلي کي ډېره موده وروسته د واده نغاره غږېدله، او د هاشم مور هم دنوروميلمنو په څير داحسان کاکا د کشرځوی واده ته ولاړه. هلته يي دومره پيغلي جينکی وليدي چي د هاشم د واده د ارمان يي بيا په زړه کي جوش ووهلو.

خوپه دي ورځو کي دهاشم په دفتر کي يوه نوي جيني دکار لپاره راغلي وه، هسي خو هلته ډېرو ښځو کار کاوو، خو دا جيني ښايسته وه نوم يي بل څه و خو هاشم به ورته ورمه ويل، ځکه د هغي

په مېز به هره ورځ د تازه گلاب يا نور خوشبويي لرونکي گلونه ايښي وو، داسې بريښېده چې په کور کې يې ډېر بوټي وو، په دفتر کې نور سړي هم دورمي نه تاوېدل راتاوېدل خو د هاشم په زړه کې دهغي لپاره زوروره مينه پيداشوه. دومره زوروره چې يوه ورځ مور ورته دواډه خبره وکړه نو ده ورته وويل "زه لا واده نه غواړم" بيا نو هره شپه د هاشم دمور پوښتنې ډېرېدې. په سر کې به يې ورته نصيحتونه کول چې وخت بيرته نه راگرځي، دې اوس د پښوونکو کالو و، دده همخولي ټول درې اوڅلور او لادونه لري. بيا به يې نصيحت په پوښتنو بدل شو "څوک دې خوښه ده. ولې يې رانه پټوي؟ که غواړي د جينې کور ته به ورشو". څو اوونۍ تيرې شوې نو مور ورباندې جذباتي فشار راوړ، هاشم به کورته راغی نو مور به يې په کټ پرته وه، څه خاصه ناروغي به يې نه وه، بس کله د پښو درد او کله د لاسونو د خوړېدو فرياد به يې کوو. هاشم به هره ورځ په خپلې بټوي کې يوځلې لاس وهلو، هغه وړوکي کاغذ به يې ترېنه راويستلو په دې ليکلي جملې به يې ولوستې موسکې به شو، بيا به يې لکه ديو تاويز د بټوي په پټه خانه کې کيښودو، او په چرتونو به شو چې مور ته څه وواي.

د هاشم په دفتر کې به دېوډۍ نه وروسته ځينو کارکونکو لمونځونه کول، ځينو به چې له کلي راتلل په بناړ کې د ضروري کارونو يا سودا لپاره منډه کړه، هاشم به هم کله-کله بازار ته ورچکر شو. په بازار کې به يې رنگارنگ شيان ليدل او په تصور کې به يې ورمي ته اخيستل. تر اوسه ده دورمي سره ډېرې کمې خبرې کړې وې، هغي به د نشریاتو په برخه کې کار کاو. هاشم دا هم نه غوښتل چې د دفتر نور خلک دې دده په احساساتو خبر شي. هغي دورمي بدنامي هم نه غوښتله، خو يوه ورځ ورته خدای موقعه برابره کړه. ددوی همکار زيارت گل ټولو ته د واده بلنه ورکړې وه. ميلمستيا په يو ريستورنټ کې وه او د مازديگر د چاپو نه وروسته هغه کسان چې په لرو سيمو کې اوسيدل راپاڅيدل. هاشم هم غوښتل چې کلي ته ولاړ شي، په دې ډله کې ورمه هم وه، د دفتر گادې دوی ځای پر ځای بنسکته کول، هاشم د ورمي سره خبرې کولې خو هغه غلې وه. د ورمي کور په يوه تنگه کوڅه کې وه، او گادې نور دننه نشو تللي، په دې وخت کې هاشم د گادې نه بنسکته شو او ورمي ته يې وويل "که غواړي زه به درسره تر کوره ولاړ شم" اوس کوڅه تياره وه. ورمي ورته دمننې يو څو جملې وويل او هاشم ورسره روان شو. د ده زړه د خوشحالي نه په ټوپونو و، ډراپور ته يې د انتظار ويلي و، خو دا هيله يې پيدا شوه چې که ورمي راته دکښيناستو يا د چاپو ست وکړو نو دې به ارومرو ورکړه ايسارېږي. ورمه په لاره کې هم خاموشه وه، يو وړې لرگيني دروازي مخې ته ټغر خوړند و، ورمه هلته ودرېده او هاشم ته يې وويل "بس ستاسو ډېره مننه دا زما کور دی" دا يې وويل او دروازه يې ټيله کړه نو هغه خلاصه وه. تر څو چې هاشم ورته خدای په امانې ويل ورمه د ټغر شاته بيا ورکه وه. په تياره کوڅه کې هاشم ډېر نا هيلی روان و، په زړه کې يې دا ټپه وگرځيده.

ماته دې څه ويل مانه هير شو
ماته هغه خبره بيا وکړه مئینه

دی نه پوهيدو چې ورمي ته څرنگه د زړه حال ووايي، په بټوه کې ايښی کاغذ هغه ته ډېرې هيلې وربښلې خو مخامخ به ورمه داسې وه لکه د دفتر نور غړي. په موټر کې هاشم ځان ته تسلي ورکړه چې ورمه سوچه پښتنه ده، څنگه به يو غير سړي سره اضافي خبرې کوي. په دې خبره يې زړه خوشحاله شو، په هاغه شپه يې مور ته د زيارت گل دواډه کيسې کولې، مور هم لکه چې بانه غوښتله ورته يې وويل:

"ستا دواډه وريژي به کله خورو" هاشم ورته وويل:

"موري بس لږ انتظار نور وکړه" په بله ورځ هاشم فيصله وکړه چې نور به وخت نه ضايع کوي او وږمې ته به هم هماغسې ليک وراستوي لکه چې دې وراستولی و، خو بيا يې دا فيصله بدله کړه هسي نه وږمه پرې غوصه شي، څو ورځې نورې هم دغسې تيرې شوی، هاشم خان سره کرل رپبل چې څه وکړي دی به هره ورځ دماسپينين دوه بجې ددفتر د فوټو کاپي ماشين کاروو، دلته به يې هاغه پاڼې کاپي کولې چې د دفتر مشر به ورته هره ورځ ورکولې.

همدغسې يوه ورځ هغه دورمې سره هم د ځينو پاڼو په کاپي کولو کې مرسته کړې وه، او هغه ورځ د هاشم د ژوند مهمه ورځ وه، د هاشم په دفتر کې هم اوس کمپيوټر راغلی و، دوی ته ددوو ورځو دتربې يې نه وروسته ويل شوي و چې نور کار به په خپله دکمپيوټر په کارولو زده کوي، هر چا به زيار ويستلو چې زر تر زره يې زده کړي، هاشم هم خوارې کوله خو کله نا کله به داسې بند شو چې نورو نه به يې مرسته غوښته، خو دوی به هم نه پوهېدل.

هاشم به ددوې پر وخت هم په کمپيوټر اخته و، يوه ورځ هم دغسې بوخت و هاغه څه چې ده غوښتل کمپيوټر به ورته در د خواب ورکوو، ددېري خواشيني نه ددفتر په دروازه کې ولاړ و چې له چا مرسته وغواړي، همدغه وخت وږمه له هغه ځايه تيرېده، ده ته رانږدې شوه پوښتنه يې ترې وکړه او بيا ورسره دکمپيوټر لورې ته راغله، څو پوښتنې يې ترې وکړې او په خپله په چوکي کښيناسته هر څه يې ورته سم کرل په کاغذ يې ورته نقشه جوړه کړه چې که بيا کمپيوټر کار ونکړو نو دنقشي له مخې دې بڼې ووهي.

وږمه چې له چوکي راپاڅېده نو هاشم ته يې وويل "ستا يادېري چې يوه ورځ فوټوکاپي ماشين کار نه کاو او تا راسره مرسته کړې وه، ما درته دمنډې نوبت هم ليکلی و، که بيا دې هم کمپيوټر کې مرسته په کار وي راته ووايه، هاشم په هغه ورځ دومره خوشحاله و چې مور ته يې له ښاره ميوه پوره، او هغې ته يې دورمې دکور پته ورکړه چې غوښتوته يې ولاړه شي. مور يې په راتلونکې اونۍ خپله خورزه را وبلله او دواړه دورمې کورته ولاړې، هاشم دوی کوڅې ته برابره کړه او په خپله دښار يو ملگري کور ته ولاړ، دوی دماسپينين نه وروسته تللي وو، او دوه ساعته چې واوريدل نو هاشم ورپسې بيرته ولاړو.

کور ته درارسېدو سره سم هاشم دمور مخ ته وکتل، هغه ډېره خوشحاله نه ايسېده دترور لور يې چايو جوړولو ته ولاړه نو ترې پوښتنه وکړه "څنگه موري وږمه دې وليده... کورنۍ يې څنگه ده؟" مور ورته وويل "بچييه زړه دې صبر کړه. د وږمې مور دا خپل وراره ته په نکاح کړې ده، هلک بهر ملک کې دی کال ته به راشي نو واده به کېږي" هاشم د مور ددې خبرو په اوريدو داسې شولکه چې وينه ترې چا زبېښلې وي.

په بل سحر هاشم دخپلې بڼې دپټ جيب نه هغه کاغذ راوويستلو چې لکه دتاويز يې ساتلی و. په دې دورمې دلاس ليک و په کې ليکلي و "نن چې څرنگه دې زما مشکل حل کړو په رښتيا زه دهغې مننه درڅخه نشمه کولې ژوند کيدای شي همداسې وي چې ديو بل په کار شو زه به هم دهغې ورځې په انتظار يم چې ته راباندې غږ وکړي زه به ستا پور وړي يم" هاشم دا کاغذ وشلو او ټوټې يې بهر په کوڅه کې باد کړی، بيا يې د جيب نه هغه کاغذ راوويستلو چې وږمې ورباندې دکمپيوټر دکارونې نقشه جوړه کړې وه، او ډېر په احتياط يې دبتوي په پټ جيب کې کښودو.

ښايست

"دا چای دې سرې شوی!" د خوابني ددې خبرې په اورېدو نازو د خپلو خيالونو له نړۍ را بهره شوه. هغه په کوټه کې تودې بخارۍ سره ناسته وه، بهر سخت باران و، لږه شيبه وړاندې واورې وړېدې او نازو له کړکۍ د واورو په ننداره وه. دهغې له ماشوم والي واورې خوښيدې، ددوی کلی

دسوات په دنگو غرونو کې و، او هلته به هر کال ښې واورې وربډې، د ژمې لومړيو واورو چې هر څه به سپين کړل نو هغې به په پټه دخپلو همزولو سره د واورو خوړلو تابيا وکړه. يو چا به د کورنه گوره راوړه او په واورو کې به يې گډه کړه. ددې به څومره خوند و هغې دچاپو پيالې راواخيسته او يو گوت يې ترې وکړ. اوس خواښي يې هم د بخارۍ سره نږدې کيناسته، داوسکو او دبادامو کاسه يې ورته وړاندې کړه، نازو يو بادام راواخيستو او ورته ځير شوه. هغې ته دخپل کور دبادامو ونه را ياده شوه دشنو بادامو په شکولو څوواړې مورترتلي وه.

دنازو خواښي څو شيبې دې ته وکتل او بيا يې وويل "څه چرت وهې لورې؟" نازو لکه چې له خوبه راويښه شوه "هيڅ هم ترور... بس هسي" په دې وينا هغې بادام خولي ته کړو، په نکريزو سروگوتو يې د نوو سرو زرو گوتۍ پرک ووهلو.

نن څومه ورځ وه چې دنازو ډولۍ ددې کور ته راوړل شوې وه په کور کې پاتې دلرو ځايونو ميلمانه هم اوس تللي وو، تر اوسه نازو سره به چارچاپيره همدغه ميلمانه ناست و. نن سحر دهغې کشره لور دنازو ايندروور خپل کورته تللي وه او وس دوی داوره په کور کې يواځې وې. دنازو ميره انور کار ته تللي و دی په سر کاري روغتون کې ډاکتر و، يوه مياشت به يې د ورځې کار کاو، او يوه مياشت دشپې، نازو له کلي ښار ته راواده شوې وه، او دښار دا کور ورته ډېر تنگ اېسيدو، درې وړې کوټه گۍ او يو دالان په کې و، غولۍ يې نه و، ددالان او دکوتو ترمنځ وړوکي غسل خانه او په يو وړوکي کوټه گي کې دپخلي ځای و. دالان ته يو ټغر ځورند و، ځکه مخامخ ورته اوچت کور جوړ شوی و، او دهغه له کرکيو به خلکو ددوی دالان ليدی شو.

نازو به د شين اسمان دليدو لپاره له کرکيو کتل دا کرکۍ ډېرې اوچتې جوړې وې اوسرک ترې نه ښکاريډو، دهغې دپلار کور څومره مزکه لرله او په کې څومره ونې وې، دبادامو، مالټو، انارو ونې سهار وختي به په کې څومره مارغان راټول و ناڅاپه نازو خپل ځان په يوبندي خانه کې احساس کړپه دې وخت کې دروازه وټکېده او څوميلمانه رادننه شول دا دچم گاوند يو څو ښځې وې چې دنازو خواښي سره يې تگ راتگ کاو، دا څو شېبې دوی سره کېناسته او بيا دچاپو ډوډۍ په غم کې شوه، نن هغې په لومړي ځل پخلی کاو نوډېر په شوق لگيا وه، کله چې په دستر خوان دهغې دلاس پاڅه شیان يوړل شول نو ټولو يې ډېرصيفت وکړو، نازو دخوشحالی احساس وکړو دهغې دښار ښځې خوبښې شوې، څومره په ادب يې خبرې کولې، ددې دکالو پترو ستاينه وشوه، نن هغې ځان هم ښايسته کړی و.

انورچې له کاره راغی نونازو ورته هر څه په پنتوس کې دهغې کوټې ته يوړل، هغې ډوډۍ وخوړه او نازو ترې تاوډه راتاوډه، انور په خاموشۍ خپله ډوډۍ وخوړه نو نازو ترې لوبښي اوچت کړل، ددې تلوسه وه چې انور به يې دډوډۍ صفت وکړي يا ددې ښايست به وستايي خو ده هيڅ ونه ويل، دهغې په زړه کې دا خبره غوټه شوه دا څنگه کېدای شي چې دهغې دخواښي يا دنورو ډوډۍ او د نازو په ډوډۍ کې توپير نه و، هغې خو ډېره ښه ترکاري پخوله، ان تر دې چې خواښي هم ورته ويل چې دومره خوندوره ډوډۍ هغه په خپله هم نه شي پخولي.

نازو دښونځي سبق نه و ويلی خو ليک لوست يې زده و، رنگ يې سکڼ و خو دکور په کارونو کې ډېره تکړه وه، انور ورسره ډېرې خبرې نه کولې، له کاره چې به راغلو نو دبخارۍ سره به وغزېدو، ماښام به يې په ټي وي کې هندي فلمونه ليدل، دنازو هم دا فلمونه خوبنيدل، په تيره بيا هغه سندرې چې جينۍ او هلک به په کې په ښايسته ځايونو کې ښودل دوی به ديو بل په غاړه کې لاسونه اچول تر يو بل به څارېدل.

دنازو دا ارمان و چې يو ورځ انور هم دا ښايسته ځای ته بيوولي وای، خو بيا به يې له کرکۍ بهر اسمان ته کتل، سبرکال ژمې غزېدلې وبهر ساړه و، خټې وې، دکلي نه يې ورور راغلی و او ورته يې ويلې و چې سختې واورې شوي وې، ټول غرونه سپين و. دنازو په زړه کې وگرځيدل چې دا

هم دفلمي جینی په شان موزی په پښو کړي، په اوږده کوټ کې ځان پټ کړي، سره وړینه خولی په سر او هم هماغسې ورین مفلر له غاري تاوکړي، انور پسي منډه کړي او په نرمه سپینه اوږه کې یې ورغړي. خو هغې نه موزی لرلې، نه کوټ، نه خولی او نه مفلر.

د واده په ورځ چې دا له کلي ښار ته راتله نو یو غټ پټو ورباندې غوړېدلې و، موټر ددوی دکور مخې ته درېدلې او داهم له هغه وخته په کور کې وه. هغې ورځې شمیرلې، اوس یو میاشت کیده چې موریې نه وه لیدلې، هغې دپلار څیره رایاده کړه او زړه یې راپک شو.

خوابنې یې ډیره ښه وه او ورته یې ویلې و چې لارې ښه شي نو کلي ته به یې بوځي، دوی به ټوله ورځ خبرې کولې خوابنې ورته دخپل ژوند ښې او بدې ورځې یادولې، نازو به دانور سره دخبرو ډېره هڅه کوله خو دانور کیسې نه وې زده، که دې به ورته څه کار وکړو نو په سترگو کې به یې دمننې یوه څپه تیره شوه خو نازو غوښتل چې انور ورته په خوله یو څه ووايي. هغې به ځان جوړکړو خو دانور له خولې نه یوه خبره دستاینې نه راوتله.

یوه ورځ هغې سترگې ښې توري کړې سره اوښنه رنگونه یې له سترگو چاپېره ووهل، هم هماغسې لکه چې په هندي فلمونو کې به جینکو وهلي وو، شونډې یې سرې کړې په مخ یې دومره پوږ ووهلي و چې دا لکه جاپانی نازکه ښکارېده. نازو هوډکړی و چې نن به د انور له خولې یوه ډېره ښه خبره راباسي. د انور گلابي رنگ خوبښود او نازو دخپل واده د جوړو نه یوه ښایسته گلابي جوړه واغوسته. انور نن مازدیگر له کاره راتلواو هغه ویلې و چې نن دغرمې ډوډۍ به په روغتون کې خوري.

نازو به بیا بیا گړۍ ته کتل څلور بجې شوی، خو دانور درک نه و، دهغې تلوسه په زیاتېدو شوه، په تیرو دوو ساعتو کې هغې پنځوس واري ځان په هنداره کې کتلې و، خوابنې یې صفت کړی و او نازو ډاډه وه چې انور به ارومرو دې ته گوري او یو څه به وایي، هغه نن ډېره ښایسته شوی وه، پنځو بجو ته یو څه وخت پاتې و چې دروازه وټکیده او انور رادننه شو. نازو نه پوهیده چې څه وکړي، نور کله به یې ورته ډېر په ادب سلام کووڅو ناڅاپه هغه وارخطا شوه ژردپخلي کوتي ته لاړه. دچاپو لوبنې یې راواخیستل، انور چې مخ لاسونه وویځل نازو چای دم کړی و. بیا دوی درې واړه کښیناستل او چای یې وڅښلې. انور نازو ته یو نظر وکتل خو هیڅ غږ یې ونکړو.

دهغې هم داسې تمه نه وه چې انور به دمورپه وړاندې دې سره خبره وکړي.

هوا اوس ماته شوې وه او دوی بخاری نه بلوله خو انور دخپل عادت سره سم هم هلته په قالینه وغزیدو، نازو په فکرونو کې شوه چې څنگه د یو څو شیبو لپاره دهغه پام ځان ته واړوي خپلې کوتي ته ولاړه، هلته دالماری په سر یو صندوق ایښی و چې په کې دنازو واده ځینې شیان و، هغې وروغونډې انور ته وویل "تاسو ته وایم... دا صندوق خو راته له الماری رابښکته کړئ" هغې تر اوسه انور ته نوم نه اخیستو، انور پاڅیدو کوتي ته ولاړو او الماری ته یې لاس ورغزولی و چې ناڅاپه نازو ورته ځان وړاندې کړ او ویې ویل "ته ماته ولې نه راگوري؟" انور خو لومړی تندې تریو کړو، بیا لږ موسکې شو او نازو ته ځیر شو، هغې له حیا سترگې بښکته کړې ولې ژر یې ورته بیا وکتل چې دانور په سترگو کې دخوښۍ احساس ولټوي. دانور له شونډو موسکا ورکه وه. دهغه له سترگو احساس رڼا نه ښکاریده نازو یو څه نا ارامه شوه او بیا یې ورته په کیله منه لهجه وویل "څه خو راته ووايه... زه څنگه یمه" دانور سترگې وېرېښیدې خو مخ یې دمیز لوري ته واړو.

هلته دکاغذي رومالونو ډلې نه یې یورومال راواخیستو او دنازو مخ یې پرې پاک کړ. هغه هکه پکه ولاړه وه، سپین کاغذ په گلابي پوږ او په سرخي ولړل شو. انور هغه کاغذ په میز وغورځو او په ډېره نرمه لهجه یې ورته وویل "خپل بښکلی مخ په دې مصنوعي شیانو مه خرابوه" بیا یې صندوق له الماری رابښکته کړو او په ډېر تیت غږ یې وویل "ته په خپله ډیر ښایست لري او زما هم

دغسي خوښه يې "دایې وویل او له کوتې ووتلو. نازو هم هلته په ځمکه کښې ناسته، د بې نه يې يو بل کاغذي رومال راوخیستو او دسترگو او بڼکې اونور شین رنگونه يې ورسره يوځای پاک کړل.

د نیکه بابا بنگله

زه په تقدیر باور لرمه خو پلار به راته ویل چې هر انسان هم هاغسي ژوند تیروي چې تیرو ل یې غواړي... ځینې خبرې دې چې مونږه یې بدلولی شو، هم دا وه چې مونږ څلور وروڼه خویندې یې په ښوونځیو کې داخل کړي وو.

زه تر ټولو مشرې يم، لسم ته چې ورسیدم نو ځینې خلک زما دغوښتو لپاره راتلل خو پلار مې له ما ډاکټره جوړوله... په هغه سپیرو ورځو کې دموټر دیوه ټکر پېښه داسې وشوه چې زموږ کور پرې وران شو، پلار مې مړ شو. هغه سرکاري ملازم و او ځمکې مو په کلي کې له ترانو سره وې، دوی به دخپل حق جوار غنم کال په کال رارسول، ماماگانو او تروریانو به هم وخت ناوخت زموږ سره لاس کوو.

هر چا سره زموږ د یتیمانو غم و، زما د غوښتو لپاره چې کوم خلک راتلل دوی بیا تگ راتگ پیل کړو. هلک په بهر هیواد کې و، په ښار کې یې ښه کور و، زما دمور لپاره دا ښه موقعه وه چې له ما ځان بې غمه کړي. زه دومره ښکلې هم نه وم. اخر دکوژدنې ورځ وټاکل شوه، خپلوان مې د کلي نه هم راغلل او څو ورځې زموږ کره ډېره و. دهلک کورنۍ درواچ سره سم زما لپاره کالي پتري او نور شیان په یو صندوق کې راوړل او بیا ټولو ته وروښودل شول. زما په سړي سره ښارسي واچوله او دسرو زرو یوه گوته یې راته په گوته کره خوپه ښځو کې پټې پټې خبرې روانې وې. مازدیگر چې ټول خپلو کورونو ته ولاړل نو زما مور ډېره خفه وه زما دتررویانو سره کښیناسته او ټولې گانې یې بیا راوخیستې.

ښځو دا ویلي و چې گانې داصل سرو زرو نه وو، خبره خو رښتیا وه زما لپاره ښکلې گانې له اروپا راوړل شوې وې، ډېر غمي په کې لگیدلي وو، خو دا اصل نه وو. دښځو دا خبره سړو ته هم ور رسیده، گانې د ښار زرگر ته یوړل شوی، هغه د سرو زرو بیه ډېره لږه وښودله. وروستی خبره یې دا وه چې داسې گانې څوک ناوې ته نه کوي او که زما لورته چا داسې سره راوړې وای نو ما به ورته بیرته ورکړې وې.

اوس نو زما ترانو داسې فکر کاوو چې گوندې دهلک کورنۍ ورسره درغلي کړې وه، هغوی هم خبر شول او خپل دلیل یې ورته وړاندې کړو. دا چې نن صبا داسې گانې د خلکو ډېرې خوښیږي اوداگانې په ډېرو پیسو شوي دي خو هیچا دا خبره نه منله. اخر دوی په جرگه کې دنورو سرو زرو دگانو دجوړولو خبره وکړه، خو زما په خپلوانو کې یوه څه بد گوماني پیدا شوي وه، زما مور به سحر ماښام داخبره کوله "بیخ دې دسرو زرو ووځي خبره دااعتبار ده" لنډه دا چې خبره ختمه شوه اودکالو صندوق بیرته دهلک کورته ورواستول شو. ما په دې ورځ ځان په کوټه کې بند کړو او ښه مې وژړل، څو ورځې مې بوډۍ ونه خوړه مشر تره مې راغلو زما په سر یې لاس کښودو او راته یې وویل اوس به ستا خبره منل کیږي، وایه څه غواړي؟ ما ورته وویل زه نور تعلیم کول غواړم.

زه پوهیدم چې زما په کورنۍ کې هیچا په پوهنتون کې سبق نه و ویلی، جینکې څه چې هلکانو به هم د ښوونځي نه وروسته یا به ځمکې ساتلي یا به یې کاروبار کاوو. اخر مشر تره مې خبره ومنله زه په پوهنتون کې داخله شوم، له ما کشرې دواړو خویندو هم سبق ویلو، دوی تر ما ښایسته وې یوه د تره او بله د ماما د زوی په نوم وه.

دوه کاله نور هم واورېدل او زما د وروستیو امتحانونو په ورځو کې زما دواوه لپاره بل پیغام راغی. مور مې وارخطا شوه خو دا خلک مې ماماگانو پیژندل، هلک لکه زما په شان یتیم و، د هغه مور

له دې هم خبره وه چې زه يو واري کوژده شوي وم. زما مامیگانو به مي مور ته ويل چې زبیده ډېره خوشبخته ده چې خلک يې اوس هم غواړي. دهلک کورنۍ شريفه وه، بيا دکوژدنې ورځ وټاکل شوه وداخلي زما مور لږ کسان خبر کړل. ما شکر ويستلو چې سبق مي پوره کيږي او نوی ژوند به مي هم ارامه وي. خو دکوژدنې دمخه دهلک ترور زمونږ کره راغله، زما له مور سره يې يو څو پټې خبرې وکړې او ژر بيرته ولاړه. زما مور ساه نيولې په خپل ځای ناسته وه، رنگ يې تېنډيلی و، ما ورله ژر اوبه ورکړې. پوښتنه مي ترې وکړه چې څه چل دی، هغې وويل چې دهلک کور ته چا ليک ورلېږلی دی چې زبیده وړاندي کوژدن شوي ده او که همغه ځای واده نه شوه نو هر څوک چې ورسره واده کوي سر به خوري، زما ماما گان دهلک کورته ولاړل چې هغوی ته ډاډور کړي. ترونه مي دټوپکو سره دهغو نورو خلکو په لټه ولاړل دکوژدنې شيريني هم دغسي پاتې شوه.

د هغو نورو خلکو درک ونه لگيدو چې څه شول، ددې هلک مور وويل چې ماتوله ځواني کونډتون کي دخپل زوی لپاره خاوري کړه، زه نه غواړم چې د پردۍ جينۍ لپاره څوک زما زوی ووژني. ما داخبره ډېره په سره سينه واورېده، ارمان مي شو چې کاشکي دا سړی پيدا کړم او ورته ووايم "ته سخت بي غيرته يې" خو هيڅ مي ونه کړل. ماما گانو مي ځان ملامته گڼلو، ما يوڅو ورځې دخپل قسمت ماتم وکړو او بيا مي ټولو ته خپله فيصله واوروله "که له دې وروسته چا زما لپاره دواډه پيغام راوړو، نو زه به ځان په خپله وژنم" دزړه نه مي يو لوی پيټی ليرې شو نو په يو ښوونځي کي ښونکي شوم. زما دکشرو خويندو ودونه يوځای جوړ شول، ورور مي ښوونځی خلاص کړو، او اوس دترونو سره يې دکاروبار چل زده کاوو.

هيچا به راسره د واده خبره نه کوله بس يو مور مي وه چې لکه شمع ورو-ورو وپليده، په کور کي دا او زه يواځې وو، د اوونۍ په پای کي به مونږ کلي ته ولاړو او هلته هم زمونږ د شريکي کور و، زمونږه دحجرې سره نږدې دځمکي په يوه ټوټه يوه ډېره پخواني قلا وه، چې اوس شاړه پرته وه، او مونږ به ورته دنیکه بابا بنگله ويله، په اصل کي زما نيکه ډېر روشن فکره سړی وهغه غوښتل چې په کلي کي دماشومانو لپاره ښوونځی جوړ کړي، دهغه وخت حکومت ورله اجازه ورکړې وه، دقلا يو څو کوټي جوړې شوي وې چې دی مړ شو، بل هي چا بيا دا ونکړای شول چې دښوونځي لپاره منډې تررې ووهي، هسي هم دکلي خلکو په خپلو ورو سبق نه ويلو، زه به چې کلي ته تلنه نو شاړه بنگله به مي ضرور ليدله.

زمونږ په کلي کي اوس څو تنو تعليم کړی و، اور بدلې مي و چې يو څو جينکي په بسونو کي نږدې ښارگوټي ته دسبق لپاره ورتللي، ما چرتونه وهل چې که دا بنگله اباده شي نوڅومره ماشومان به په کي زده کړه وکړي، هر وختي به مي له ځانه سره کرل رييل خو ځان به مي يواځې احساسوو. دپسرلي رخصتۍ وې مونږ په کلي کي وو، يوه ورځ له ترور سره له کوره وتلمه چې ترونو سره مشوره وکړمه، دغرمي مهال و په کوڅه کي څوک نه و، خو نابيره يو ځوان مخي ته راغی چې ما نه پيژندلو دی ودرېدو په مونږ يې سلام و اچوو، او زما له ترور سره يې حال احوال وپوښتلو، ترور مي راته مخ واړو او ويي ويلو "زبيدي دی دی ونه پيژندلو؟" ما سر وخوځوو "بختيار دی کنه" زه حيرانه شومه بختيار وروکی هلک و او دنورو ماشومانو سره زمونږ کورته دلوبو لپاره راتلو. کله کله به يې په غولي کي ولاړ دمنې ونې ته وختل او کچه منې به يې راشوکولي. يوه ورځ ما لښته راواخيسته نو ټول واړه وتښتيدل، خو بختيار په ونه کي ونښتو او ترډېره وخته زما دلښتي له وېرې هم هلته ناست و، بيا مي مور راغله او دی يې له ما خلاص کړو. هغه وخت ما ورته ويلې و چې که بيا مي وليدي نو پښې به درباندي ماتومه. زه په پوهنتون کي اومه دی په اتم يا نهم کي و.

خو اوس چې ما وليدو نو لوی سړی و ماته يې په داسې سترگو وکتل چې زه نا ارامه شومه. له کوڅې ووتلو نود ترورنه مې پوښتنه وکړه "دی اوس څه کوي؟" هغې راته وویل "په اینځری کې استاد دی" اینځری کلی زمونږ دکلي سره جوخت او دپټيو له لارو به خلک ورته په پښوورتل. راتلونکې څوورځې زه دترو نو کره گرځیدمه چې دنیکه دښوونځي بېرته جوړولو رضا ترې واخلمه. دوی څه مخالفت نه کوو، خو دکوتو دجوړولو لپاره پیسې په کار وې او دوی نغدې نه لرلې.

یو مازدیگر څو ښځې زمونږ کورته راغلي، په دې کې دبختیار مور هم وه چې ما پیژندله. دوی جای وڅښلې او څو شیبې زما له مور سره کښیناستې. زه دکور په نورو کارونو اخته شومه. ماښام مور راسره یواځې کښېناسته او راته یې وویل "تا اوس ټول عمر یواځې دتیرولو فیصله کړې ده؟" په دې پوښتنه کې ډېر ځوابونه و، زه یو څه پوهه ومه چې دبختیار مور یواځې زمونږ لیدو ته نه ده راغلي خو کله چې مور راته وویل "دوی تا غواړي" نو په وجود مې اور بل شو زه داتو ویشنو کالو یمه او بختیار دنولسو کالو دی. زه اوس دومره مجبوره شومه چې یو ماشوم راسره واده کوي "زما له سترگو اوبنکې روانې وې مور راته خبرې کولې خو زه نه پوهیدم چې نصیحت یې راته کوو او که ماسره یې زړه خواله کوله. زه په قهر اومه داسې راته ښکاریده لکه چې بختیار راپورې ملنډې وهلې. بیا بیا به مې له ځانه سره ویل "زه دده خیرات نه اخلمه" دی به ټول عمر په ما احسان کوي چې "ته خو دوه واري پرېښودل شوي وې، ما وکړې". مور ته مې په کلکه وویل چې زه دهیچا خیرات نه اخلمه هغه حیرانه وه، زما خویندې خبرې شوې نو هغوی هم حیرانې وې، دکلي ټول خلک چې خبرېدل حیرانیدل. بختیار زما ترونو اوماما گانو ته جرگې وکړې، او زه ددې خبرې نه دومره وېزاره شومه چې بیا مې ښار ته کډه وکړه، هلته دترو و دوو انږیندې راپسې شوی. خو هیڅوک زما په احساس نه پوهیدل ټولو ته دا خبره بې مانا ښکارېده چې دی له ما کشر و.

یوه ورځ چې دښوونځي نه کورته راغلمه نو دمیلمنو په کوټه کې څوک ناست و، دترو لمسي راته وویل "بختیار کاکا راغلی دی" زه دده جرات ته حیرانه شومه "څومره کلک سترگی دی" مور مې راغله اوراته یې وویل بختیار وايي "ته یو واري زما خبره واوره بیا به دې نه په عذابوم" په کور کې مې هغه وخت ورورنه و که نه ددې خبرې هیڅ امکان نه و چې زه دې یو پردي سړي سره کښیناستلې وای، یو لوی څادر مې په سر کړو مخ مې نیم پټ کړو خو بختیار په کوټه کې داسې ناست و چې سترگې یې ځمکې ته نیولې وې. زه ده ته ښه ځیر شومه سلام مې ورته وکړو ده هم هاغسې په ټیټو سترگو ځواب راکړو، بیا یې خبرې داسې پیل کړې لکه چې ماته کیسه کوي "څو کاله کیږي ستا داماما واده و سخت بارانونه شوي وو، سیندهم راختلې و" ما نه دخپل کشر ماما واده نه وهیر، دکلي ټولو خلکو ته دا واده په زړه وځکه دومره بارانونه شوي و چې خلکو دسوزلو لپاره لرگي نه لرل، له ښاره به یې پخه ډوډۍ راغوښتله بختیار وویل "په کوم ماښام چې تاسو دناوې کره نکریزې وړلې زه دلاریو اډې ته په پښو روان وم.

زما دلسم امتحانونه و، دلاریو په اډه کې دشپې به ځینې هلکان راتولیدل چې یوځای سبق ووايي. هغه وخت باران تم شوی و، تاسو ټولو جینکو دنکریزو تالونه اخیستي و او دبرجومات په لاره دویالي سره روانې وې. یوې جینې تمبل غروو او تاسو ټولو ورسره سندرې ویلې چې یوه مصرعه اوس هم زما په زړه ده، "شمعې پرې سپرې دي جانانه". بختیار چې دا مصرعه وویل نو زه په خدا شومه خوځان مې ونیولو، دی یوه شیبه غلې و بیا یې وویل "یوه جینې په خټو کې وښویده نو تاسو ټولو په برچ وځاندل، تا دنکریزو پټتوس ترې رانیولی و او په دې کې دې نکریزې او مړې شمې سمولې راسمولې، بیا تا دیوې جینې نه اورلگیت واخیستو او مړې شمې دې بېرته بلې کړې. زه دویالي په بله غاړه یوې ونې لاندې ولاړ وم ستاسو ننداره مې کوله. کله چې تا دنکریزو په تال

کې شمعي بلولي نو هغه وخت ما يوه دعا کړې وه چې "خدايه پاکه داجيني به ماته راکوي" دبختيار ددې خبرې په اورېدو زما وجود ورپرديدو، او له سترگو مې بي واره اوښکې روانې شوې. دې ډېر په اخلاص راته لگيا و، خو ماته دنیکه بابا دبنگلي ښوونځي مخي ته ودرېدو، زما په ژوند کې اوس هم دغه کار و چې کول مې غوښتل ما ورته وويل "زه اوس د واده په هکله فکر هم نه کومه. زه په کلي کې ښوونځي پرانيستل غواړمه" بختيار په لومړي ځل سترگې اوچتې کړې او زما په لورې يې وکتل، "که په ما اعتبار کوي نو زه درسره لوظ کوم چې دا ښوونځي به مونږ دواړه جوړو، زه دتعليم په وزارت کې يو کس پېژنم چې راسره مرسته کولی شي. نابېره زما زړه په توپونو شو. تر اوسه بختيار راته ماشوم ښکارېدو، خوددې خبرې په اورېدو راته احساس وشو چې زه خو ډېر قوي ملگری لرمه.

بختيار دخپله جيبه دمخملو يو وړوکی ډبې راوويستلو او په ميز يې کښنودو.... بيا پاڅيدو او په تلوتلو کې يې وويل: "زه پر تا احسان نه کوم خودومره خبر يم چې ته زما لپاره يې او زه دې کوم" دې زمونږ له کوره ووتلو، زه هم هلته ناسته اومه دبختيار په خبرو زما دزړه بورجلونه وخوځيدل، خبره نه شومه چې څه وختي مې مور راغله او راسره کښيناسته، هغې دمخملو وړوکی ډبې له ميزه را اخیستی و، او وروورو ددې سر يې پرانيستلو. په دې کې دسرو زرو يوه ساده چله (گومه) ايښې وه، نه ورباندې غمې لگيدلې و او نه ورباندې کار شوی و. مور مې هيڅ نه ويل بس ماته يې کتل. دهغې په سترگو کې يوه پوښتنه هم نه وه، ما خپلې اوښکې پاکې کړې او هغې ته مې لاس وړاندې کړو، مور مې هغه ساده حلقه راواخيسته او زما دښي لاس په دريمه گوته کې يې برابره کړه.

نرسه

دېم چاودنه ډېره زوره وه، دښار په لوی روغتون کې هم ددې غږ واورېدل شو چې دپيښې له ځايه لس کيلو متره ليرې و. ددې روغتون مشر ډاکټر سمدلاسه ټولو ډاکټرانو او نرسانو ته امر وکړو چې اضافي کټونه دې تيار کړي. هغه مريضان چې ناروغي يې دومره سخته نه وه دکټونو نه ايسته کړی شول. ځيني په کې په خپله راپا ځيدل او خپلو خپلوانو يې هڅه کوله چې ژر تر ژره له روغتونه يې وباسي. دروغتون ايمبولانسونه په تيزۍ سره راويستل کيده، ددوی چلوونکو دغرمي ډوډۍ نه ځکه هم نه وه کړې، غزال دوه نورۍ خوړلې وې او دنورو په شان يې زر ځان چمتو کړو چې دټيپانو مرسته وکړي. په لومړي ايمبولانس کې درې ماشومان و، شاهده او خليل ور وړاندې شول، په بل کې دسپارسو کالو يوه لک و، جامي يې شلېدلې او ډېر هرونو نه يې ويني روانې وې، غزال ور وړاندې شوه، په ايمبولانس کې ورته اکسيجن ورکړل شوی و، او له خطره بهر ښکارېدو، دايمبولانس مرستندوی وويل:

"ددويې درجي مريض دی" غزال پوهه شوه چې دوينې اړتيا وه. فيصل ته يې چيغه کړه او هغه ته يې د ويني د نموني اخيستو وويل.

د هلک د سر ټپ دومره ژور نه و، غزال دستاني په لاس کړې او ددې هلک دوجود ډېر هرونو په لټه شوه، د هغه ټول وجود غوړ اوخيرن و، دجامو نه يې ډپټرولو بوی تلو، غزال له ځانه سره فکر کاو چې دا به کوم مستري وي، په لږه شېبه کې هغې دده له لينگو پتلون فيچي کړو هلته دسوځي دو نښي وې، په پوښتۍ کې يې يوه وړه ټوټه اوسپنه خښه وه چې غوښه يې څيرې کړې وه او ويني ترې روانې وې، غزال چې ټول پر هرونه ورله پټ کړل، نو ددې لپاره يې دديوال سره ډډه

ولگوله، ډاکټر خالد چې له یو مریض بل ته روان و، ددوی په لوري ورغی، دهلک ډیر هرونو په هکله یې غزال نه پوښتنه وکړه.

که څه هم دهلک رنگ ژیر بخن شوی و، خو غزال ته یې وویل: "ویني ته اړتیا نه لري گلوکوز (سیرم) به ورته بس وي، بیا په تلو-تلو کې هلک ته یو نظر وکتل او ویي ویل: "وجود ورته پاک کړی که نه دانفکشن خطر شته" غزال هم له دې خبرې وپریږده او په خپل مسلک کې یې هم له دې کاره بد راتلل، دې هوبڼه مریضانو پاکول به هغې داسې گڼله لکه چې غلا کوي یو انسان خبر نه وي او دوی... هغې په سپرټ کې مالوچ لاسونه کړل او لومړی یې دده خیرن لاسونه چې په تیلو او خاورو کې و پاک کړل، خواوشا یې کتل که څوک همکار ورته راشي نو دا مریض به ورته وسپاري، خو اوس نور ټپیان راوړل شوي و. یو چا دگلوکوز دخیچولو آلات ورته راوړل او په منډه بل مریض ته یې مخه کړه. وخت کم و، غزال په تودو اوبو کې مالوچ او سفنج ایښي و او دهلک وجود یې زر زر پرې پاک کړو. بیا دگلوکوز دخیچولو لپاره یې دهغه لاس راوړو او د یو راوتلي رگ دپاسه یې دستي ځای په نښه کړو، دهلک لاس ورپیدو خو بیا ارامه شو، نابیره هغه سترگې وغړولې او غزال ته یې وکتل، په خیرن مخ د هغه سترگې عجیبه ځلا کوله.

خو ډیر ژر بیا یې سترگې پټې کړې، دگلوکوز دکڅوري نه یو-یو څاڅکی راوتیدو او دهلک رگونو ته ورداخلیدو، غزال یوه تولیه پیدا کړه، په گرمو اوبو کې یې لمده کړه او دهلک مخ یې ورباندې پاک کړو، خیري او وچې شوي ویني په تولیه کې جذبې شوي او دهلک دخیري زیر بخنه څرمنه را څرگنده شوه. غزال داسې احساس وکړ لکه چې په یوه ښکلې هنداره پرتې دورې پاکوي. دهغه هلک نسواري گلگوتي وپښته لنډو، غزال تولیه یوواری بیا لمده کړه او دده سر یې پاک کړو. په وجود کې دا هلک دشلو کالو ایسې ده، خو مخ یې لکه دخوارلسو پنځلسو کالو ماشوم و، نري-نري وپښته یې دنوي خرئیل شوي ریري غمازان و.

په روغتون کې اوس دخلکو گڼه هم زیاته شوې وه، دزخمیانو چغې، دښځو او ماشومانو ژړا، دنرسانو منډې تررې او دایمبولانسونو نه د رابښکته شویو کسانو د ټرالیو دپایو غبرونه یو عجیبه وحشت جوړ کړی وو.

غزال دهلک له کټه و خوځیده او یو بل ټپي ته ودرېده چې ساه یې لنډه لنډه کیده، هغه ته یې ډاکسیجن خولی پر پوزه کیښوده او چې ساه یې ارامه شوه نو دهغه ډیر هرونو په لټه شوه. هغه کسان چې لږ زخمیان و ددرملني نه وروسته کورونو ته ورواستول شول، دځینو خپلوان خبر شوي و او روغتون ته یې ځان رسولی و. دځینو نورو په جیبونو کې د پیژندگلوي پانې راوتلي و، او ددوی دکټونودپاسه په میخ شوو ډرو یې نومونه هم لیکل شوي و، درې وارډونه پورا ډک وو. غزال نه پوهېده چې دخومره کسانو ویني یې پاکې کړې وې، دهغې مغزو شمیره نه کوله دنورو پټیو داخیستو لپاره په برنډه کې روانه وه، چې نا بیره دټیلي ویزن دکیمري سترگه پرې برابرې شوه. یو ژورنالست دخپل مایکروفون سره ورته راوړاندې شو، له دې یې څه وپوښتل خو غزال ورته رد کتل او هم هاغسې د داروگانو ستور ته ولاړه. یوه ټرالی دسامانوسره یې په مخه کړه او دې لارو ټپیانوته ځان نه و رسولی چې ډاکټر خالد یې مخې ته راغی "دهغه ځوان حالت خراب دی ژر ورته اکسیجن ورکړه"، په روغتون کې اوس په لسگونو ځوانان داخل شوي وو، خو غزال پوهه شوه چې خالد کوم ځوان یادوي. هغې دسامان ټرالی فیصل ته وسپارله او په خپله یې دځوان کټ ته ځان ورورسو، یوې نرسې دهغه لاس نه راوتلي دگلوکوز ستنه بیرته په رگ کې وروتومبله خو دهلک دخولي نه داسې غبرونه راوتل ته به وایي چا یې مری خپه کړېده، غزال په منډه ډاکسیجن خولی راواخیسته او دهغه پر پوزه یې کیښوده.

ماښام مهال دغزال دنده ختمېده، خو نن دوی ته وویل شول چې دآرام په کوټه کې دې څو ساعته خوب وکړي او د شپې لپاره دې تازه دم شي، په سختو ټپیانو کې اوس درې تنه پاتې وو، یو کس

داپريشن په مېز مړ شوی و، دوو نورو په لاره کې ساه ورکړې وه، يوچا غزال ته خبر ورکړی و، خو هغه دومره ستړی وه چې دا ټولې خبرې ورته بې مانا ښکارېدې، په تيرو دوو کالو کې دهغې دمسلكي ژوند دا دوېمه لويه پېښه وه او دتيري پېښې په پرتله اوس يې اعصاب پرځای و. درې څلورساعته خوب يې نا ارامه و، دشپې نهه بجې غزال يو څه وخورل او وارد ته ولاړه.

په دريو کې يو بل تن هم مړ و، ځوان هلک چې نوم يې چاته نه ومعلوم داکسيجن په خيمه کې پروت و. داسې ښکارېده چې په سر کې يې زخم جوړ دی خو دی يې هوبش ته نه پرېښودو دده پوښتنې ته تراوسه څوک نه وو راغلي، دغزال زړه را ډک شو، په دومره وړوکي عمر کې خدای خبرچيرته يې مزدوري کوله، مور به يې خبره وي که نه، مور لري او که نه، پلار به يې چيرته وي، وروڼه خویندې... هغې دځوان لاس ونيولو، يو څو شېبې ورته ناسته وه ډاکټر حمدي را ښکاره شو، دده نبضونه يې وکتل بيا يې داکسيجن دليري کولو امر وکړو، اکسيجن چې بند شو، نو هلک هم هاغسې ارامه ساه اخيسته، غزال ته يې وويل:

"ته همدلته اوسه اوڅارنه يې کوه" غزال يوه نښه رانښکله او په هغې کښې ناسته، دهلک مخ ته په ځير وه "چې نوم به يې څه وي" هغې دهلک لاس ته پام کړو، دگلوکوز ستنه تراوسه په کې ټومبلي وه خو په کڅوره کې نورڅه پاتې نه و. غزال ستنه او شنه پلاستيکي کينوله راوويستله، هغه ځای چې شين شوی و يوه پټی يې پرې سليخ کړه، بيا يې ورو-ورو دده لاس ومنيولو دهلک پرمخ يوڅه رنگ ښکاره شوی و، غزال ورباندې غږ وکړو "ته زما خبرې اورې نوسترگي پرانيزه" دهلک بانه ورورپيدل، او غزال پوهه شوه چې دی په هوش کې دی لږه شيبه نه وه تيره چې هغه وټوخیده غزال دهغه سر په خپلو لاسونو کې ونيولو داکسيجن دليري کيدو وروسته کله-کله مريضان ټوخيدل او ددې خبرې نښه وه چې دی له خطرې بهر دی غزال پرې بيا غږ وکړو "سترگي پرانيزه" هلک ورو غونډې سترگي و غږولې غزال ورته موسکې شوه ته اوس جوړي؟ نوم دې څه دی؟ هلک څو شيبې غزال ته کتل نا بیره يې په سترگو کې وحشت رانښکاره شو نږدې وه چې له کټه را پاڅيدلی وی خو غزال را ټينگ کړو.

"ته په روغتون کې يې...." هلک خپل لاس ته وکتل بيا يې خوا شا سترگي واړولې، غزال ورته وويل: "ته په چاودنه کې زخمي شوی وي" چاودنه... يم... هلک دشونډو لاندې وويل بيا يې سترگي له اوبو ډکې شوې بل لاس يې په سترگو کېښودو او غزال وليدل چې اوبسکې دده پراننگو راواني وي، هغه نه پوهېده چې څه وکړي په دې کوټه کې يوبل مريض اوس ويده وو، غزال دهلک لاس په خپل لاس کې ونيولو اوورته يې وويل: "که څوک خپلوان دې وي چې خبر يې کړو" هلک ناڅاپه دغزال لاس کلک ونيولو او غزال ته يې وويل:

"زه وېرېرمه... مامه پرېږده... دوکان... ماسره په دوکان کې شفيق هم وو... دوکان... موټرونه... يا خدايه... اوس هغه به چيرته وي" دهغه وجود په رېږدېدو شو غزال اوبو ته لاس کړ او دده خولې ته يې وړوکي گيلاس ونيولو، هلک يو دوه گوټه وکړه اوبيا په ټوخيدو شو، غزال دهغه په تندې لاس کيښودو او ورله يې تسلي ورکړه بيا يې ترې نوم وپوښتلو "ايمان" غزال په ډره د هغه نوم وليکلو د هغه په تندې يې دوجود دحرارت معلومولو لپاره يو توره پټی کيښوده، بيا يې يو څو جملې دراپور په توگه وليکلې او له ده يې پوښتنه وکړه "ته توان ته اړتيا لري، زه درته ډوډی راغوارم" دايمان زړه ډوډی ته نه کيدو خو غزال دومره په محبت ورسره خبرې کولې چې ده ورته په تندې لاس کيښودو، غزال ډاکټر حمدي خبر کړو او د معاینې نه وروسته يوځلې بيا دايمان دکټ سره جوخته کيښاسته او د ډوډی وړي-وړي مړی يې ورته په خوله کې ورکولې، ايمان اوس يوڅه دخيرو جوگه شوی و، دشونډو رنگ يې دتور نه گلابي شوی وو، سترگی يې هم ځلېدې ډوډی نه وروسته ايمان ورسره ټوکه وکړه "سيگرت ځکلی شم" دغزال تندې تړيو شو اونږدې وه چې ورباندې په قهر شوي

واي چي دايمان په سترگو کي يې شوخي وليده، او بيا يې وويل: "ته آرام ته اړتيا لري که څه شی دې په کار وي دکټ په سر کي زنگ لگيدلی دی دا ووهه."
 په راتلونکو څو ورځو کي غزال هره ورځ دايمان پوښتنه کوله، دهغه دسر اکسري اخستل شوي وه او په کي هيڅ زخم نه ليدل کيدو، دم دچاودني خبرونه په ورځپاڼو کي چاپ شوي و، دايمان مرکه هم په کي وه. په عيني شاهدانو کي دې هم شامل وو، سياستدانانو خپلي-خپلي بيانې ورکړي وې. غندنې شوي وې، پلټنې روانې وې، ايمان اوس ډېر ښه شوی و، دډاکټرانو نظر دا وچي په دوو ورځو کي به دې په خپلو پښو ودرېږي او دروغتون نه يې رخصت کړي، غزال به اوس دده کټ ته ډېره لږه راتله، سهار به يې ده نه حال وپوښتلو او بيا به نورو مريضانو سره اخته وه. ايمان غوښتل چي دا دې زيات وخت ورسره وي او يوه ورځ چي غزال ته يې گيله وکړه چي اوس يې پوښتنه نه کوي نو هغې ورته وويل:

"ته اوس ښه شوی يې" زما ډيوټي دهغو مريضانو سره وې چي دمرگ خولي ته روان وي زه نرسه يم دايمان لپاره ددې خبرې زغم گران وو، خو په بله ورځ چي ډاکټر ورته د کورته دتللو اجازه ورکړه نو دې دغزال په لټه کي شو، غوښتل يې چي هغه خپل کور ته راوغواړي، ډوډی ورله وکړي، ملگرتيا يې وپالي.... خو دروغتون دخانگي (وارد) دروازه کي يې قدم ونيولو، مخامخ ديو پوخ عمر سړی په کټ پروت وو، بنايي دټريفیک کومه حادثه شوې وه بهر پوليس هم ولاړ و، غزال دهغه سړي لاس په خپل لاس کي نيولی و، دتندي نه يې ورته ويني پاکولي، سړی په هوبښ کي وو.

غزال ته يې په ډکو سترگو کتل، او غزال په ډېر سکون ورسره ورو-ورو خبرې کولي، ايمان هم له هغه ځايه دخپل کورپه لوري روان شو، په غور کي يې دغزال خبره بيا-بيا اورېده "زه نرسه يم.... زه دټولو په پرهرونو پټی ږدم.

خُواک

زه اوس هم حيران يم چي دورځپاڼو دگي ډی دپاسه ايښي دنيمي روپی سيکه مي ولي را اوچته کړه، ځان رانه څو-څو واري داپوښتنه وکړه چي ولي مي دا کار وکړو، خو هيڅ ځواب راسره نشته. اوس چي جيب ته لاس کړم نو داسيکه مي په گوتو ولگي اوزه خپل لاس دومره په وارخطايئ له جيبه را وباسم ته به وايي کوم لړم چيچلي يم، اوس نيمه ورځ تيره ده، دچاپو لپاره مي پيسې ملگري نه فرض کړي ځکه زما د ورو پيسو بټوه هم په دې جيب کي ايښي ده اوزه اوس دخپل جيب نه وپېرېم.

نن سحر زه څومره خوشحاله او ارامه له کوره ووتلمه، د بس تمخي پورې مي په لاره ځان ته ويل چي ژوند ډېر ښه شی دی، دخدای پاک شکرونه مي ايستل چي زه روغ وجود لرم. د تمخي سره نږدې داخبارونو او مجلو يوه وړه هټی ده، زه هره ورځ له دې هټی ورځپاڼه اخلم، کله-کله داسي کيږي چي زه دپنځو يا لسو روپو نوټ هټی وال ته ورکړم او تر څو چي دې ماتي پيسې راکوي نورې سورلی بس ته ختلي وي، داسي خو چيږي نه وشوي چي بس رانه تللی وي، خو زه غواړم چي تر ټولو وړاندې ورته وخيژم، دخپلي خوښي دکړکي سره نږدې سيټ کي کښينم، او تر دفتره ورځپاڼه ولولم، خو کله چي سورلی رانه وړاندې شي نو بيا دکښيناستو ښه ځايونه نورو نيولي وي، که قسمت مي ښه وي نو په وروستيو سيټونو کي يونيم ځای رانه پاتي وي، که نه په ولاړي سفر کووم، او په ولاړي بيا ورځپاڼه نشم لوستي نو ددې ستونزې حل مي دا را ايستلی دی چي له کوره په جيب کي دورځپاڼې پوره پيسې وړم، هټی وال هم اوس خبر وي چي ما شميرلي ماتي پيسې

ورته په لاس کې نيولې وي. هغه چې ما له ليرې وويني نو ورځپاڼه راته په لاس کې ونيسي، زه دهغه پر لاس پيښې ږدم او په بل لاس ترې ورځپاڼه اخلم. نن هم داسې وه خو يوه بله پيښه هم وشوه، دهغه مخې ته دورځپاڼو پر لويې گيډۍ دنيمې روپۍ سيکه چانه پاتې شوې وه، زه چې هتې ته نږدې شوم نو سمدلاسه مې ورباندې سترگې ولگيدې او کله چې هتې وال زما پيښې په خپل حسابي دخل کې ورغورځولې نو ما دورځپاڼې دلاندې نه خپل لاس وروړاندې کړو، دا سيکه مې راواخيسته او ژر مې خپل دجیکټ جيب ته وغورځوله. ما دا کار دومره په چټکۍ وکړ چې اوس هم حيران يم چې دا څنگه وشول، زه عموماً ډېر سست يم او دژر فيصلي کولو توان نه لرم، په کور او دفتر کې هم نور راپورې خاندي چې زه دمعمولي خبرو لپاره هم ډېر سوچونه کووم، نو نن مې څرنگه دا سيکه راواخيسته، هتې وال راته دهره ورځ په شان خدای په امان هم وويل، خو ما ترې مخ گرځولې و او د بس سټاپ په لور په گړندي گامونو روان شوم، زه هم دهغې شيبې راهيسې نا ارامه يم.

په بس کې راته دخپلې خوښې سيټ غيږه خلاصه کړه، خو زه دهرې ورځې په شان خوشحاله نه وم ورځپاڼه مې کتله خو هيڅ نه پوهيدم چې څه په کې ليکل شوي دي، په دفتر کې مې ټوله ورځ واوروله خو نه يم خبر چې تراوسه مې څه کړي دي مشر ته مې څه ويلي دي، هيڅ مې نه يادېږي بس دجیکټ د جيب په تل کې ايښې سيکه راته بلا گرځيدلې ده.

يو وارې مې تکل وکړ چې يوځای کې يې خطاکرم، خو يونا ليدلې ځواک مې لاس وونيښی، دسهار راهيسې مې ځان څواري تسله کړې دی... داچې په ټوله دنيا کې د ورځې په ميليونونو ډالرو غلاگانې کيږي، سياست وال هره ورځ رشوت اخلي کورونه او کارخاني جوړوي، زمونږ ددفتر مشر څواري په سرکاري ټيلي فون دخپلو ملگرو سره خبرې کوي، دوکانداران څومره غلاکوي، زمونږ کاکا څنگه دپلار په ځمکه خيټه اچولې ده... داهم غلاده... ماما تراوسه زما مورته دپلار دميراث برخه نه ده ورکړې... او زه... زه دنيمې روپۍ په سيکه نا ارامه يم... لعنت دې وي پرما، خو زما وجود او زما روح لکه چې دې سيکې پرغمل نيولې وو، ما دخدای له خوا دومره دجرم احساس نه کاوو، خبر يم چې هغه ډېر لوی او بښونکی رب دی، زه هتې وال ته هم دگناه احساس نه کووم، هغه خير دی چې زه ډېر ايمانداره يم، يوځل يې په تادی کې راته زياتې پيښې بيرته راکړې وې، ما په بله ورځ ورته وسپارلې او دی دومره خوشحاله شو چې ديوي نوي مجلې نوي گڼه يې مفته راکړه، دی زما ډېر احترام کوي.

خو زه نن خپل ځان ته عجيبه اېسيدم، ځان راته وايي "بڼه نوتول عمر دې يوه بله څيره په مخ لگولې وه... تاهم دنورو په شان نن اصلي څيره راته ښکاره کړه" زه ځان ته په قهر شوم "ټوله دنيا همدغسې ده... ديوي سيکې هيڅ ارزښت نشته دی ما مه په عذابوه" بيا کورته دتللو لپاره چې په بس کې کښيناستم نو ځان راته پټ-پټ خاندل، په مايې ملنډې وهلي، "بڼه نو دا دومره موده دې څوک غولول لکه چې په يوه ډرامه کې دې خپل رول لوبوو که څنگه؟" ما سترگې پټې کړې او ځان ته مې وويل:

"نارمل انسان تل غلطي کوي... بس اشتباه مې وکړه... بيا به داسې نه کووم" ځان مې غلی شو خو بيا يې لکه دښامار سر راپورته کړو "داپيښې ستا نه وې" ما ورسره استدلال وکړو "دا دهتې وال پيښې هم نه دي... يو بل چانه پاتې شوې وې اوس به ددې سيکې خاوند پسې چيرته گرځم؟" دا نا شونې ده "ځان مې په قهر وويل: "بڼه نو اوس داجواز غواړي که تاته دا چانس پيدا شي نو هره ورځ به دا کار کوي، په دې سيکې ستا څه حق دی؟" "حق... زه ناراضه شوم" حق مې په دې دی چې زه دهتې وال نه هره ورځ، ورځپاڼه اخلم "ځان وخاندل" بڼه نور "داچې زه هره ورځ کار کووم... تراوسه مې په چا ظلم نه دی کړی... بله دا چې... ما دخپل ځان په هکله څه ويل خوبس ودرېدو او زما ځای رارسېدلې وو، زه دبس نه وربنکته شوم، دسرک نه پورې غاړې ته چې

تیرشوم نو د ورځپاڼې هتې رانه څو گامه لیرې وه، په دې وخت کې به دښوونځي هلکان یا بي کاره ځوانان دهتې خوا اوشا دلرگي په تختو ایښي رنگارنگ مجلو ته تاویدل را تاویدل، هتې وال به دلرگي په یو تش صندوق ناست او چای به یې څښلې.

زه دهتې مخې ته ودرېدم نو دی ژر را اوچت شو راته یې دچاپو ست وکړ، خو ما ورته په انکار سر و خوځاو، دده شاته دلرگي په یو شیلف دسیگر تو قوتی، دبسکتو او کاغذي رومالونو وړې پیکتې ایښي وې، ما دکاغذي رومالونو وړوکی پیکت ته اشاره وکړه، ده مخ واړوو، نو ما دجیکت دجیب نه هغه سیکه را وویستله او دېر په چټکۍ مې ورځپاڼو په گیدی کې کښوده "شل پیسې" هغه وویل ما دخپلې بټوې نه پیسې راوویستلې هغه ته مې په لاس کې ورکړې، درومال پیکت مې ترې راواخیستو او دکور په لوري روان شوم زما دننه خاموشي ده، بهر هم چپه چوپتیا ده، زه یواځې دخپلو پښو بڼکالو اورم.

دژبې خرب

نن دبرتانیا په ټولو لویو وړو ورځپاڼو کې زما فوتو چاپ شوی دی، ما سره ملکه ولاړه ده، هغه ماته خاندې او زما سترگې دهغې نرۍ شونډو ته دي چې شوخه سرخي یې پرې وهلي ده، دعکس سره داسې جمله لیکلې ده، "ملکه دکوین میرې روغتون دایکسري دیو پرمختللي سیستم دپرانېستي په موقعه دیو ایشیا یې کارکونکي سره" ځینو ورځپاڼو دا عکس په دویم مخ کې چاپ کړی دی ځینو یې په وروستی مخ، ځکه چې دنن لوی خبردترکې یې هغه زلزله ده چې دوه زره کسان په کې مړه شوي دي.

زما میرمنې نن دغرمې هغه وخت په ورځپاڼو کې زما عکس ولیدو چې د ورځې سودا لپاره زمونږ کور ته نږدې دوکانونو ته ولاړه، هغې د سودا پر ځای ټولې ورځپاڼې وار په وار لیدې او هغه ټولې یې کور ته راوړې چې دا عکس په کې چاپ شوی و، بیا یې راته دکار ځای ته ټیلیفون وکړو او وویل چې هغې ټول دوستان او دپیژندگلوي خلک خبر کړي دي چې ورځپاڼه وگوري.

زه خبروم چې هغې به لومړی ټیلیفون خان اغا ته کړی وي، دهغه بڼځه زما دمیرمنې سیاله وه، په هره موقعه به یې دخپلو لویو-لویو شتمنو ملگرو، دهغوی دکورونو دباغونو دصوفو اولوبنو په صفتونو زما ماغزه او دښځې زړه خوړلی وو... اوس زما بڼځې له خدای موقعه په لاس ورکړې وه، په کوین میرې روغتون کې زما پڼځه کاله کېږي چې دکمپیوټر انجینر په توگه کار کووم، زما له کاره ټول خوشحاله دي، یو کال کېږي چې یوې امریکایي کمپنۍ دایکسري نوی ماشین جوړ کړی و چې دیو کمپیوټر سره تړلی و او دبټن په یوکلک (کیکارلو) دهوکي د هر اړخ عکس اخلي.

ددې مشین دکار په هکله پڼځو کسانو ته تربیه ورکړې شوې وه، چې یو په کې زه اوم، په تېرو څو میاشتو کې مونږ ددې ماشین د رارسیدو سره ددې د لگولو امتحاني دوره کې بوخت وو.

تېره میاشت خبر شوم چې ملکه به دروغتون ددې برخې لیدو ته راځي او مونږ به ورته ددې ماشین بڼې گڼې بڼایو، دملکي دراتگ دخبر سره په خلکو کې جوش پیدا شو، یوه ورځ مې ولیدل چې په هره برنده کې دلرگینو دروازو په بیخ کې لگیدلې دپیتلو پټې پالش کېدې، بهر په هر چمن کې دهر یو بوټي سره یو باغبان لیدل کیدو، ځینې کوټي رنگ شوي، دکرکیو دشیسو پاکوونکي به هره ورځ راروان وو، دروغتون چار چاپیره دوروکی دیوال دپاسه لگېدلي اوسپنيزې جنگلې په تور رنگ کیدې، او ددې لوی دروازي په هر مخ طلايي ټکي په تور مرمر کې برېښیدل.

یوه ورځ دروغتون مشر چې ما چیرې نه و لیدلی زمونږ ځانگې ته راغی، دټولو سره یې بڼه په خدا خبرې وکړې.

ز مونږه مشره هم ورسره وه... راته يې وويل چې ملکه به دروغتون کومو برخو ته ورځي اودا چې دهغې دراتللو نه يوه ورځ وړاندې به مونږ تمرين کاوو، په هاغه ورځ لس دولس سړي چې يوشان توري جامې يې په غاړه وې او کره وړه يې دپوليسو وو راغلل، زمونږ مشره ديو څو تنو سره را بنکاره شوه مونږ په خپل-خپل ځای ولاړ وو، زه دنوي ماشين سره اوم او زما کار دا و چې کله راته اشاره وشي نو زه يوی بټنه کې کارم، گومان مې نه و چې ددې دومره لوی ماشين تر شا زه به چاته بنکاره شوی وای، زمونږ مشري دملکې په شان يوڅو قدمه اخوا دېخوا واخيستل، يو څو تنو سره يې په نرمه لهجه خبرې وکړې او يو تن سره د لاس روغبر وکړو، په هغو دولسو کسانو کې يو تن خپلې گړې ته وکتل او ويې ويل بس دی اوس وړاندې څو دوی ټول ووتل مونږ بيرته خپل اصل حالت ته راغلو. زه دروغتون په لومړي پور کې جوړريستورانټ ته ولاړم او په خپل ځای کېنېناستم، له دې ځايه بهر چمن بنکارېدو، دريستورانټ زياتره کارکونکي ما پيژندل په دوی کې کترين هم وه، چې زما سخته دښمنه وه، دا د پنځوسو کالو يوه بوډی وه چې سخته متعصبه انگرېزه وه.

يوواري ما بوډی خوړله نو دې زما مخې نه وړه گلدانې اوچته کره او په بل ميز يې کيښوده چې يو سپين پوستي سړی او بنځه پرې ناست وو، بل واري دبوډی پاتې پيسې ماته په لاس کې دراکولو پر ځای راته دلرگي پر تښته کيښودې.

ما ددې مشر ته شکايت کړی و، نو ځکه ددې له ما بد راتلل. زمونږ تر منځ يو خاموش سور جنگ روان وچې لږ خلک ترې خبر وو، هغې به کله-کله نورو خلکو سره په خبرو کې غږ راپورته کړو او بيا به يې ورو غوندي وويل "زمونږ وطن يې مردار کړی دی" دمیزونو دپاکولو پر وخت به يې دشونډو دلاندې يو څه وويل او ماته به يې وکتل، هر څومره وخت چې به ما په ريستورانټ کې تېرو او هغه به شاوخوا گرځېده نو زه به نارامه وم، يو څو همکارانو ته مې دزړه خبره وکړه خو دوی پرې ځان واچوو، ځينو راته وويل:

"پروا يې مه لره" نن هم هغې دملکې دراتگ خبره کوله او دنور کله په شان زماڅنگ ته دتيرېدو پر وخت يې ورو غوندي وويل: "شکر دی چې مونږ ملکه لرو" ما په زړه کې وخنډل چې ټوله دنيا په کوم مخ روانه ده او دا بوډی په داسې شاهي کورنۍ نا زېږي چې په خپله ددې هيواد دورځپانولخوا په ورځ کې يوځلي خو بي عزته کيږي خيږزما يې څه.....زه چې مابنډم کورته تلمه نومشري راته يادونه وکړه چې صبا ته به ننگيايي تړي، بس دلته "زما يې څه" احساس رانه ولاړو، زما دنیکتيايي نه بد راځي، خو هغه دچا خبره "حکم حاکم مرگ مفاجات" سحر چې دتک سپين کميس سره مې سره نيکتيايي وتړله چې ميرمني مې دکبار نه راته همدې بدې ورځې لپاره راوړي وه، دسحر نهه بجي روغتون ته ورسيدم نو په ټولو دروازو پوليس والا ولاړ وو، گاډي تالاشي کيدل دډاکټرانو او نرسانو شناختي کارټونه بيا-بيا کتل کيده، جامه تالاشي هم روانه وه دننه دوو کسانو دروغتون کارکونو ته ژېر کاغذي سټيکري په جامو لگولي چې له نورو وپيژندل شي، په خپلې څانگې کې مې وليدل چې ټول داسې جوړ او تيار راغلی وو ته به وايي چې واده دی، زمونږ مشري دومره داوچتو پوندو بوتان په پښو کړې و چې په کې گرځيدلې نه شوه مونږ ته يې وويل چې "عادي کار وکړئ دملکې لپاره دڅه خاص تردد ضرورت نشته" خو په خپله دهغې دتندي گونجې ددريو پر ځای دولس شوي وې.

پوره په لسو بجو دملکې موټر دروغتون په لويه دروازه رادننه شو، اولکه څنگه چې يو ورځ وړاندې مونږ لېدلې وو د لسو دولسو سړو يوه ډله اخوا دېخوا ودرېده، شل تنه کيږي سره دټيلي ويزن د فېلم جوړونکي هم تيار ولاړ وو، يو څو دننه په لږه فاصله ورو-ورو ورسره خوځيدل داسې لکه چې دمچانو يوه جوپه خوځيږي.

په ټاکل شوی وخت ملکه زمونږ شعبي ته راغله، دټولو پیژندگلوي ورسره وشوه، ماته اشاره وشوه نو دایکسري دماشین بټن ته مې زور ورکړو، یومریض مو دوراندي نه تیار ودرولی و، نږدې وه چې ملکه بلي کوټي ته بیول شوې وای چې په کمپیوټر دهغه مریض هډوکي وویني خو ناڅاپه ملکه وړاندې شوه او له ما سره یې خبرې پیل کړې، په دې وخت کې دخو کیمرو رنګانې پر ما او پر هغې لکه د تالندې گوزارونه وکړل، زما نه یادېږي چې ملکه څه پوښتنه کوله او ما ورته څه ځوابونه ورکول، دا هر څه یوه لحظه وو، بیا چې په ځان پوهیدم نو هر څه خلاص وو، ملکه بلي کوټي ته تللي وه او زه حیران په خپل ځای ولاړ وم.

ملکي تقریبا په روغتون کې نیم ساعت تیر کړو، او دهغې موټر له لوی تور اوسپینزې دروازي ووتلو نو ترډېره وخته خلکو په وړو-وړو ډلو کې له یو بل سره خبرې کولې، مونږ په خپله شعبه کې دهغو مریضانو دایکسري په اخیستو کار پیل کړ چې راته په انتظار ناست و او تر مازدیګره اخته و. نن هم له سهاره مونږ په کار بوخت و، خو هغو خلکو چې په ورځپانوکې یې زما تصویر لیدلی وو راته به یې مبارکي وویلې یابه راته موسکې شول چې مونږ دې پیژنو.

زه نن هم دنور کله په شان دچاپو لپاره ریستورانټ ته ولاړم او چې په خپل ځای کښېناستم نو شاوخوا مې وکتل هغه زړه کاترینا نه بنکارېده، زه لږ خفه غوندي شوم... چې هغې زما عکس لیدلی دی که نه... کېدای شي لیدلی وي او بد ورباندې لگیدلی وي او په همدې خبره ځان راته نه بنکاره کوي، داخبره چې مې په زړه شوه نو خوشحاله شوم... "آخر مې دې بودی ته ماتي ورکړه... اوس به راسره په سمه خوله خبره کوي... زما زړه ډاډه شو، ددې څو کلونو داعصابي فشار نتیجه زما په بریالیتوب راوتلی وه. دریسټورانټ په څو میزونوکې ورځپانې ایښي وي او زما دبري اعلان وو.

ما چای خلاصې کړې او له ریستورانټ نه چې ووتلمه نو کاترین مې ولېده دهغې په لاس کې دپیلو ډک یو پیتوس وو، زما زړه ودرزېدو، فکر مې وکړو دا به په شرم سره خپله لاره ونیسي... بنایي له ماسره هیڅ خبره ونکړي... بنایي له ما بښنه وغواړي... بنایي... خو هغه په خپل ځای ودرېده، راته یې ډېر په عجیبه سترگو وکتل، داسې لکه چې پرما رحم کوي... داسې چې یو ترډور بل ته دحج مبارکي وایي... دهغې لهجه داسې وه لکه دتیرې چرې یو خرپ... چې زما زړه کې یې ووهلو... راته یې وویل:

"ځنگه... زمونږ ملکه دې خوښه شوه" هغې د "زمونږ" ټکي ته دومره زور ورکړو چې تاو یې زما له غوږونو نه ووتلو.

یواځې شیبې

نرګس دتیرو څو ورځود باران له کبله په کور کې وه، هغې سره دخوږو تازه شیان په خلاصېدو وو، او نن خو ورکړه مېلمه هم راتلو، نور کله به یې لوڼو ورته سودا راوړه، مشره لور خو به یې دهرې شنبې په ورځ داو لادونو او خاوند سره راتله نورو خپل-خپل ورځ ټاکلې وه. د نرګس دکونډتون کال پوره شوی و، تیر کال هم په دې ورځو کې جانباز ناڅاپي مرګ ترې جدا کړو او ددوی ددېرشو کالو دیوځای ژوند مزې یې پرې کړې.

نرګس په پردېس کې پنځه او لادونه لوی کړي وو، څلور لوڼه یې دخپل-خپل کور وي، یو زوی یې لره چې د واده نه وروسته ورسره څو میاشتې پاتې شو، خو بیا ترې بېل شو، په دې ملکونو کې یو کور دیوي کورنۍ لپاره بس گڼل کېږي دخاوند تر ژونده نرګس ډاډه وه چې خپل فرض یې پر ځای کړی و، جانباز به دسپي ټیکسي چلوله او دورځي چې به یې خوب پوره شو نو دنرګس دلاس رنګا رنګ خواره به یې خوړل، خو اوس دا یواځې پاتې وه، هغې کوټ په غاړه کړو دکور کونجیانې او

دماتو پیسو بټوه یې په جیب کې کینوده او بهر راووتله، په کوڅه کې یوې وړې جینې خپل ګلابي بایسیکل چلوو، لږ وراخوا دوو ښځو دخپل کور دروازي پرانیستي او په خبرو اخته وې، د نرګس په لیدو یې ورته لاس وروخوځاوه، هغې هم دسر په اشاره ورته ځواب ووايو.

دوکانونه دکوڅې په سر کې په لوی سرک جوړ وو، نرګس ددې دوکانداران پیژندل، دځینو اولادونو ددې دېچو سره په ښوونځي کې سبق ویلې وو، اوس دوی هم ځوانان و، هغې دپوځو دوکانونونه سودا وکړه ټولو ترې حال احوال وپوښتلو او د زړې زړه ډاډه شو، د تیرو څو ورځو د یواځې توب احساس یې ورک شوی و، هغې ټول عمر دخاوند او دالادونو په خدمت کې تیر کړی و، ژبه یې ماته کوډه زده کړې وه او نه دکور نه بهر ددنیا په معاملو پوهیده، اوس هم دې دهرې خبرې لپاره مشرې لور ته ټیلي فون کوو، بیا هغې ورته کارونه سمول، دجانباز دمرینې نه وروسته یوه-یوه لور به ورکړه پاتې کیده زوی به یې هم لیدو، بیا ورو-ور وددوی راتګ کم شو په ټیلي فون به خبرې کیدې، نرګس به دزوی نه مروره وه چې هغه یې پوښتنه نه کوي، خو شهباز دښار په بل سر کې اوسیده، هغه په دوو ځایونو کې کار کاوو او نه یې غوښتل چې درخصتې په ورځ بیا په سرک روان وي، نرګس به مابنام مهال ډېره زورېده، جانباز به رادیو ډېره اورېده او کله چې نرګس به ډېره خفه شوه نو درادیو اوټیلي وېژن غږونه به یې لورکړل، بیا به یې په چیغو-چیغو وژړل، یوه ورځ مشرې لور ورته وویل: "مورې د ژبې یا دکومي بلې زده کړې لپاره په کورس کې ځان داخل کړه، خو نرګس ورته وویل:

"اوس په دې سپین سر به زه څه زده کووم" بلې لور ورته دکار وویلو نو دا په فکرونو کې ډوبه شوه، دېرش کاله پخوا هغې یو دوکان کې څو میاشتي کارکړی و خو یوه ورځ چې یوې سپین پوستې ورباندې وتوکل دې جانباز ته کیسه وکړه او هغه ورباندې کار بندکړو، نرګس پرې ډېره ګرانه وه او په دې خبره هغه سخت قهرېدلې وه، بلې لور ورته ویل چې دکور یوه کوټه دې په کرایه ورکړې چې یو څوک دې ورسره وي، خبره رښتیا هم وه دنرګس کور ډېر لوی و، څلور کوټې دخوب وي، یوه دناستې او بله دډوډۍ کوټه وه، بره او ښکته په کې غسل خاني جوړې وې، په دې هیواد کې ډېرو خلکو کوټې په کرایه ورکولې، خو نرګس به ویل کوټه هلک ته څنگه په کرایه ورکړم دی به وځي ننوځي لوبني به راته ناولي کوي، انجلی که وي هغه به ملګری لري څوک به یې منع کوي چې دشپې دې بهرنه ګرځي، دهغې کشره لور ډېره ژبه وره وه یوه ورځ چې مور ترې ګېله وکړه نو ورته په وینا شوه، "تا څنگه په دې وطن کې عمر تیرکړی دی نه دې ژبه زده کړه نه دې کوم کار وکړ، ان تر دې چې موټر قدرله هم نشي چلولی چې بهر وګرځي...ستا علاج دادی چې ته بیرته خپل کلي کې ژوند وکړې هلته دخدمت او دخبرو لپاره به ډېر خلک پیدا کړي" زړې په هغه شېبه لور ته څه ونه ویل خو دشپې یې دومره وژړل چې بالښت یې لوند شو خدای ته یې هم دغه زاری کولې چې ما هم واخله.

ورځې په میاشتو بدلې شوي او نرګس ورو-ور و دخپل یواځې ژوند سره عادت پیداکړو، کله-کله به دجانباز نږدی ملګرو ترښه په ټیلیفون کې حال احوال اخیستو په دې کې اشرف هم شامل و، دجانباز په ژوندانه اشرف به ددوی کور ته ډېر راتلو، دهغه په کور کې څوک نه وو، ښځه یې پخوا مړه وه او دوو زامنو یې دپلار پوښتنه نه کوله، جانباز به دهغه ډېر خیال ساتلو، نرګس ته به یې ویل ده ته وطني شیان پخوه چې دیواځې توب احساس ونه کړي.

هم دا وه چې کله به داشرف دراتلو ورځ وه نو نرګس به ورله کله سابه کله کباب کله دجوړو ډوډۍ کله پراتې او حلوه پخول.

دجانباز دمرینې نه وروسته اشرف به یواځې هغه وخت ددې کور ته راتلو چې دنرګس په اولادونو کې به څوک ورکړه راغلی و، خو نن اشرف راتلو او په کور کې نور هیڅوک نه وو، په دې ورځ به تل دهغې درېیمه لور سیلی راتله، خونن هغې سحر ورته په ټیلیفون کې ویلې و چې دا زکام

شوي ده اودا کتر ورته دارام کولو مشوره ورکړې ده، نرگس به داو لادونو په تکليف ډېره زهيره شوه، سيلی ته يې وويل چې ارام دې وکړي بيا دغرمې يې پام شو چې اشرف هم راتلو دا يو څه نا ارامه شوه، بل هيڅوک په کور کې نه وو، که څه هم اشرف ددې دکورنۍ دغړي په شان و، خو هغې ته يوه عجيبه احساس وشو، که څوک خبر شول دا ديو پردي سړي سره په کور کې يواځې وه نو بيا... يو واري تيلي فون ته ولاړه چې اشرف ته ووايي چې مه راځه، خو بيا ودرېده دماښام او ديو اڅيتوب احساس سره هغه وېرېده، هغه ديوې اونۍ راهيسې په کور کې يواځې وه، درې ورځې کيدې چې هغې هيڅ نه وو پخ کړي، په يخچال کې يې دتيرو څوورځو پاتې ډوډۍ گرموله او خورله.

اوس هغې کور پاک کړی و او چې سودا يې راوړه نو سمدلاسه يې پخلی پيل کړه، داشرف به سموسې خوښېدې هغې نن سموسې جوړې کړې، ورسره کوفتي ورپژې بيندۍ هم وې، دپخلي پر وخت به نرگس ډېره خوشحاله وه په تيره بيا دمیلنو لپاره چې به يې پخلي کاوو، په داسې وخت کې به جانباز هم د دی سره په پخلي کې لاس کوو، ترکارې به يې ورته پاکوله او پرېکوله، دکبابو لپاره به يې ورته غوښه اخته کوله.

دکله راهيسې چې ددوی ټول اولادونه له دوی څخه بيل شوي وو، نرگس او جانباز يو بل ته ډېر نږدې شوي وو، او هم په دې خبره به د هغې زړه اري اري شو چې هغې دجانباز سره دژوند ښې شيبې ډېرې ناوخته وموندلې، هغه دپخلي نه وزکاره شوه نو دماز ديگر لمونځ يې وکړو. اشرف چې ماښام راوړسيدو نو نرگس ايله دخپلې مشرې لور سره په تيلي فون خبرې خلاصې کړې وې، هغې ته ويلي و چې اشرف به راځي او دی به په کور کې يواځې وي، خو لور يې يواځې دومره ورته وويل چې کاکا ته مې سلام ووايه، دنرگس زړه ډاډه شو، هغه کوم غلط کار نه کوي، نرگس يو څو شيبې داشرف سر کېښناسته، بيا يې ډوډۍ تابيا وکړه، اودواړو په گډه وخوړه، دوی زيات وخت د نرگس داو لادونو په هکله خبرې کولې، اشرف په خپل دوکان او په هغې کې کارکونکو څو تنو ځوانانو کيسې کولې او نرگس ډېره موده وروسته څو واري دهغه په خبرو وځنډل، د هغې پام نه و، او چې اشرف خپل لاسي گړۍ ته وکتل نو د نرگس سترگې هم ديوالي ساعت ته په څير شوي، د شپې ۱۱ بجې وې هغه حيرانه شوه نن څنگه دماښام هغه سپيره وخت په دې غم نه شو.

اشرف په تلو کې ترېنه پوښتنه وکړه که څه کار يې بند وي نو دی به ورته وکړي، نرگس ترېنه مننه وکړه او دی ولاړو، له دې وروسته به اشرف کله-کله ماښام د دی کورته راتلو او څوساعته به يې ورسره خبرې وکړې، داشرف په وينا نرگس دکور سره نږدې دخشکه شوي په دوکان کې دوه ورځې کار پيل کړ، هغې پيسوته دومره اړتيا نلرله څومره چې ځان مصروفه کولو ته لېواله وه. دوه مياشتې همدغسې واورېدې او يوه ورځ نرگس احساس وکړو چې هغې خپل زوی شهباز دډېرې مودې نه- نه دی ليدلی، که څه هم دې به ورسره په تيليفون خبرې کولې، خودالومړی ځل وچې نرگس د شهباز دکمي احساس و نه کړو، اشرف تر ډېره حده ددې دکور درانه کارونه ورته کړي وو.

په يو غسل خانه کې دنل اوبه څڅيدې هغه يې ورته په خپله جوړ کړی وو، دموتېر دگراج مخې ته لويه ونه يې ورله پرې کړې وه، دجانباز دزور موتېردخړڅولو تابيا يې ورله کړې وه، خو ددې ټولو نه علاوه نرگس داشرف سره دخپلو معمولي ستونزو په هکله غږېده، داسې خبرې چې اولادونو به يې ورپورې ملنډې وهلې، او دې به د وېرې ورسره نشوئ کولې. هغې اوس په ځان يو څه اعتماد پيدا کړی و داشرف په خبرو به يې زړه ته ډاډ وموندلو او ځان به يې يواځې نه احساسوو.

یوه شپه چې دهغي مشره لور ورکړه راغله نو په مورکي يې يوه څه بدلون وليدو، نرگس به عموماً ساده خري جامي اغوستي، د وپښتو کلکه کوڅی او غټ څادر په سر... دجانباږ دمړيني نه وروسته هغي رنگين لباس نه و اغوستی، خو نن د هغي اسماني رنگه ورينمي ني جامي په غاړه وي، دڅادر په ځای دشیفون لوپټه يې په سر وه اوچې لور ته ورنږدې شوه نو دجامو نه يې دهغه مخصوص عطرو خوشبويي راپورته شو چې جانباږ به ورله راوړو، نرگس دلمسو په خبرو خندل او څو واري يې لور هم په غيږه کي ونيوله.

د مور دا بدلون دهغي دټولو اولادونولپاره حيرانونکی و، دوه لوني يې خوشحاله وي، نورو بيغوري څرگنده کړه، او په هغه ورځ چې شهباز له ډبرې مودې وروسته خپله مور وليده نوتندی يې تريو ونيولو، هغه خبر و چې اشرف ددوی کور ته ډېر تلو راتلو ځکه نرگس به خپلو ټولو اولادونو ته دهغه دراتگ خبره کوله خو په خپل مور کي يې دا بدلون خوښ نشو، داخلک به څه وايي دهغه په زړه کي وگرځيده، خو بيا دبنځي په وړاندې يې مورته څه ونه ويل. شهباز چې دورځي دتيرېدو وروسته دکور په لور روان شو نو بنځي يې لومړی خبره همدا وکړه "مورنن ډېر فيشن کړی و" شهباز دقهر نه هېڅ ونه ويل خو بس خپلي شونډي يې وچيچلي او دموتږ رفتار يې نور هم تيز کړو.

هغه ماښام نرگس دټيليفون غوړی نيولی وه او په بل سر کي يې دخپل زوی ويناگانې اورېدې "ته اوس مونږه شرموي، خپل عمر ته وگوره... دا زما خسرگنی به څه وايي دا خلک به څه وايي... او" بيا شهباز چې داشرف نوم واخيستو نو نرگس دسر نه تر پښو ولرژېده "مونږ خو داشرف کا کا ډېر احترام کاوو دی دومره پريوتی انسان دی..." نرگس هيڅ ونه ويل بس ورو غونډي يې غوړی بيرته کي بنوده او مخامخ لگيدلي هنداري ته ځير شوه.

په بله ورځ دهغي لور سيلی ورکړه راغله نو نرگس دکور دروازه ورته پرانيسته، دهغي ټول وجود په خرو جامو کي پټ و اوپه سر يې تور څادرکلک تاو کړی و، دهغي په شونډو يوه سترې موسکا رابښکاره او بيا ورکه شوه.

نيمگړي کيسه

په کوڅه کي دجوړو دنيو خرڅونکي غږ را پورته شو "پولی واخلئ پولی... دکور ماشومانو لويي دروازي ته منډي کړي، هغه هم له ځايه را پاڅيده، دڅادر د پيڅکي پوري تړلي پيسي يې پرانيستي او دخپل دروند وجود سره دکوڅي په لوري روانه شوه، لږه شيبه وړاندې هغي پتاسي خوړلي وي چې وربنداري يې دچا دکوژدنې نه ورته راوړي وي، او دهغي نه هم وړاندې هغي ډوډی خوړلي وه، ډوډی نه وړاندې يې گنډېرې ژولي وي او دگنډېرو ضرورت ورته ځکه پيدا شوی و چې ډېره مالگينه غوښه يې خوړلي وه.

دهغي په ژوند کي دوه کاره وو، يو ټوله ورځ خواړه او بله په کټ به پريوته او سترگي چې به يې پټي کړي نو ځان به يې دناوي په حيث ليدلو، دهغي په زړه کي بس يو ارمان و و، واده... واده او واده...

دپيغلنوب په درشل کي به يې شپه او ورځ دا خوبونه ليدل چې ډېر ژر به يې څوک و غواړي. هغه په دې غم کي نه وه چې سړی به څنگه وي کار به څه کوي ځوان به وي که زور... بس هم په دې تصور دهغي وړه دنيا اباده وه، ځکه خو يې سبق هم پوره نه کړو ددې نه مشري دوه خویندې چې واده شوی، نو هر چا به ددې د راتلونکي په هکله خبري کولي، بيا دهغي ورونيو هم ودونه وکړل، په کور کي ماشومان وزېږېدل ددې مور پلار زاړه شول، مور يې دپخلن کار نه شو

کولی، ځکه خو دې د اخلي پخلي کار په خپل لاس کې واخيستو او هم ددې ورځې نه ددې ولوربه هم زياته شوه، د ډوډۍ نه وروسته چې به دې دسترخوان راټولوو نو پاتې شيان به يې هم خوړل بيا به هم دې ته خپله خيټه تشه بنکار بده، دکوڅې نه يو پلورونکي به نه شو تېرېږدای دهغي دکور مخي ته يې دخوراک دشيانو دخرڅولو لپاره ضرور نارو هله، "ورې دي ورې ... دجوړو نيني گنډېرې... نان خطايي... کيک يوه ورځ ورته وربندارې په ټوکو کې وويل:

"خيټه ده که ژرنده... هډو ودرېږي نه... خو دې به دهیچا پروا نه کوله... بس خواږه وو چې ددې خيټې ته ورولويدل، ددې وزن اوس دومره زيات شوی و چې په گرځيدوبه يې ساه بنکته پورته شوه، په پونزو به نه شوه ختلې، يو کار به يې وکړو نو بې حاله به ناسته وه، په دې ځوانه ځوانی کې خلکو ورباندې رنگارنگ نومونه ايښي وو.

دومبکې، مېښه... پنده شاببو... چاټۍ... دهغي مور ټولو خپلو خپلوانو ته ويلې و چې که څوک زما لور وکړي نو زه به ورته خپلې ټولې گانې ورکومه، خو هلکانو به غوږونه ونيول چې دې غواگی سر به څوک ژوند تيروي.

ښه نو ولوستونکيه... تر دې خو ما کيسه وکړه پاتې کيسه ته راته پوره کړه... څه؟... ته وايي چې کيسه ليکل ستا کار دی... تراوسه ددې جينی نوم هم راته څرگند نه شو، ولي دې داسې کيسه پيل کړه چې پای له ما غواړي ښه سمه ده... ما ځينو خلکو ته دا کيسه هم تردې ولوستله او ددوی نه مې پوښتنه وکړه چې نور نو ددې جينی سره څه وکړم.

يوه ډله خلکو راته وويل چې که دا جينی ښه اخلاق لري... کورنی يې ښه ده نو ددې غټ وجود دومره عيب نه دی... يو رژيم (دخواریو پلان) دې ورته څوک ونيسي... سمه به شي او په کار ده چې يو څوک يې وکړي.

خو ما دداسې کسانو نه پوښتنه وکړه چې که ستا ورو، زوی، ماما يا نږدې خپلوانو کې يو ناواده سړی وي نو ايا دوی به دا جينی وغواړي؟

يوې بلې ډلې راته وويل چې دا جينی بې له واده هم ښه ژوند کولی شي، دې له په کار دی چې پاتې عمر دې دموږ پلار په خدمت کې تېر کړي، کله چې دوی نه وي... دا به دکور مشره وي... ټول وروڼه خویندې به ورباندې راټول وي، عزت او ناموس به يې ساتلی وي، عبادت دې وکړي ددنیا کارونو نه دې لاس واخلي او خپل اخرت دې ښه کړي.

خو زما پوښتنه دا ده چې څوک به دخپل خور، لور ودرېږي، خورزې يا لمسی ته داسې راتلونکی وغواړي، ښه نو ولوستونکيه... څه چرت وهي افرین شه چې تراوسه دا کيسه لولي، زه درته اوس خبرداري درکومه چې وړاندې دا کيسه مه لوله ځکه ددې پای نشته... ښه ده نو چې ته زما خبره نه مني نو زه به دا کيسه همدغسې پريږدم نيمگړې...

پلار، مور او لور

پښتنه له اسمانه ځمکې ته را وغورځېده، په وجود کې يې ساه نه وه، خو په منډه وه، ماشومه لور يې په غيږه کې نيولې وه او نه پوهېده چې په خوشې سرک کوم خواته ورتله، ديو موټر تيز هارن هغه بېرته خپلو حواسو ته ورتيله کړه، دموټر ډرپور هغي ته بد-بد کتل او دهغي ماشومي لورته يې اشاره کوله، لکه چې يې ويل "په خپله خو مري ... دا ماشومه ولي له ځانه سره وژني."

پښتنی ډېر مزل وکړو خو دستر يا احساس يې نه کاوو، که يوې تيرې دهغي پښه نه وی نيولې نو ښايي همدغسې به روانه وی، دا هم هلته دسرک په غاړه په لويه تيره کښيناسته، ماشومي تمنا ته يې وکتل هغه حيرانه وه چې په مور مې څه شوي دي، خپل ورکوټی لاس يې ددې پر مخ کيښودو نو پښتنی وليدل چې دهغي مخ په اوبنکو لوند وو، دپوزې نه يې هم اوبه راواني وې، د دی په اوږه

دڅرمني تور بکس خورند و، د هغې نه يې رومال را وويستو سترگې او پوزه يې پرې پاک کړل. خو شيبې وړاندې هغه په څومره هيلو دپلار کورته ورغلې وه، يو کلني تمنا ته يې په ټوله لار غورکي خبرې کولې، چې بابا وويني نو په تندي لاس به پردي او سلام به ورته وکړي، تمنا به کت-کت وځنډل.

د پښتني مور د ساه لنډې مرض لاره او پرون يې روغتون ته رسولې وه، خو هغې اجازه نه لرله چې دمور پوښتني ته ورشي، د هغې پلار لس کاله پخوا ورسره هره اړيکه شلولي وه، هغې څو واري جرگې مرکې وکړې خو ده دهیچا نه منله، دپښتني گناه ډېره لويه وه، هغې په خپله خوښه د وارث سره واده کړی و، هغه وارث چې د دوی د قام نه و، ددوی ژبه يې هم نه ويله او دخان زوی هم نه وو، پښتنه پوهېده چې په دې کار به يې پلار په قهر وي، د دې په واده کې هغه شريک نه شو، دا دخپل ماما له کوره واده شوی وه، خو هغې ليدلې و چې ددی نه وړاندې وروسته ځينو نورو جينکو په خپله خوښه دژوند ملگري غوره کړي وو، ديو څو ميندو پلرونه څه موده خفه و، خو بيا يې هر څه منلي وو، داو لاد مينه دهر غرور سر تيب کړي، پښتني همداسې گڼله، داسې نه وه چې وارث دهغې دپلار نه و خوښ، په سر کې يې ورسره ډېر په عزت او درناوی چلن وکړو. خو وروسته خبره ورانه شوه دپښتني تره خپل ورور ته غټ پيغور ورکړی و "د بې غيرت" او د "بې ناموس" خطاب يې ورله ورکړی و، د پښتني دپلار لپاره دا پيغور دتوپک له پز او دتوري له گوزاره سخت وو.

پښتني وړه تمنا له غيرې ښکته کړه، هغه اوس او درېدی شوه او دمور دگونډې سره يې ډډه ولگوله، پښتني څادر سم کړو دبکس نه يې يو بسکت راوويستلو او تمنا په لاس کې يې ورکړو، نور کله به دې ماشومي چيغې وهلي، لاس پښې به يې غورځول، خو نن په حيرانونکي توگه غلي وه، لور دمور غم احساس کړی و، پښتني لارې ته کتل، سرک خوشی و، هغه په ټيکسي کې دپلار کور ته ورغلې وه، لس کاله پخوا هم دغسې يوه ورځ وه چې هغه دماما سره په يوې بلې ټيکسي کې له کوره ووتله، نه يې ورور لاس ونيولو، نه يې پلار په سر لاس کيښودو نه مور دهغې په سر قران شريف ونيولو نه يې پرې پتاسې وشيندلې. هغه په تيرو لسو کالو کې بيا خپل کور ته نه وه تللي، پلار يې ويلي و چې که بيرته راغلي نو وژنم دي.

ورونو به يې حال پوښتلو او کله-کله به يې د هغې دپلار نه په پټه مور هم ورکره راتله. دروغې لپاره ډېرې هڅې وشوې، دوارث دپوهنتون يو استاد چې دپښتني دپلار ملگري وو، په ننواټي ولاړو دهغې ماماگانو، تروريانو، ورته په وار وار مينت زاری وکړې، په اختر او يرات کې به نورو خپلوانو ورته يادول چې پښتنه په خپل کور کې خوشحاله اباده او ددريو اولادونو مور ده، خو دا وړی نه شری کيده.

نن هغې يو واري خپل ځان راتول کړو، دمور د ليدو په هيله پلار ته پخپله ننواټي ولاړه، خو پلار يې ددې دليدو سره په ښکښلو سر شو هغې لا خپل بوتان له پښو نه وويستی او د وړې تمنا لاس هم ها غسې په تندي پاتې شو، د هغې پلار خپلې خپلې ته لاس کړو، د پښتني خور ژر د خپل پلار لاس ونيولو، هغې ته يې وويل: "ببې ولاړه شه... بابا دې ونه وهي دا دشرم خبره ده" پښتنه يو څه وارخطا شوه خو بيا يې ځان کلک کړو او پلار ته يې وويل: "بابا جانه بس کړه... ومي بښه... ما ډېره لويه گناه کړې، خو خدای پاک هم ببښونکی دی، زاری درته کوم... بس دی دمور لپاره... دخدای لپاره... " خو دهغې دا ټولې خبرې دهغې پلار نه اورېدې، هغه په لوی غږ دي ته ښکښلې کولې، دهغه سترگې سري او لاسونه يې له قهره رپيدل "بښل مينل نشته... " جرات دي څنگه وکړو چې بيا دي کور ته راغلي درته مي ويلي نه و چې وژنم دي " ددې خبرې سره سم هغه په ديوال خورند د تمانچې پټی ته لاس کړو، د پښتني خویندې په چيغوشوې "ولاړه شه خوري... " او دواړو د پلار له لاسه تمانچې واخيسته، هغې غوښتل چې ځان کلک کړي خو د پلار څپيرو

راو غور خوله، وړه تمنا په چيغو وه، پښتنې خپل ځان په هغې واچوو او د دروازي لوري ته يې منډه کړه، نا بیره هغه د لور نه مور شوه، د تمنا دويرې ډک غږ دې ته اړکړه چې له هغه ځايه ځان وبا سي، هغې لکه د چرگي تمنا دخپلو وزرو لاندې پټوله، دکور ددوازي نه په وتلو کې يې يو واري شاته وکتل، دپلار څيره ورته داسې ايسېده لکه چې ددې قاتل وي، بيا په يوه منډه له کوڅې لوی سرک ته را وتله، دسر څادر يې په اوږو پروت وو او داسر توره په لاره روانه وه، اوس چې دهغې ځانته پام شو نو يو واري بيا په ژړا شوه، دا ځنگه پلار وو، پلرونه خو دخپلو لونیو سر په لويته پټوي، په بدرگه يې له کوره رخصتوي دخوارو پټنوس ورسره وي.

هغه دپلار کور ته په ټيکسي کې ورغلي وه، دښار دې برخې ته ډېر لږ بسونه راتلل، دهغې هېڅ اميد نه و چې بېرته تللو لپاره به ورته څه پيدا شي، خو قسمت يې ښه و، يوه لارې ورته ودرېده، هغه په سيټ کښې ناسته خو بيا يې هم ژړل، ورسره ناستې يوې ښځې ورته وپوښتل "څه شوي دي؟" پښتنې په ژړا وويل: "پلار مې مړ شو"

دشيشي گيلاس

بصری په تناره کې ډوډی لگولي، دمازديگر لمونځ شوی و، او هغه خبره وه چې عالم خان به دکلي دجومات نه را وتلی وي، خو دا معلومه نه وه چې هغه به څه وختي کور ته راتلو، کله-کله به يې دملگرو سره دلاري پر سر بندار کاوو او ناوخته به کور ته را رسيدو. بصری به دمازديگر اودماښام ترمنځ داسې وه لکه چې په دار څرېدله ما شومانو ته يې ويل "شور مه کوئ اوس به مو دادا راشي" هغوی ته به يې دوخته ډوډی ورکړې وه، ځکه د عالم خان کور ته راتگ دزلزلي نه کم نه و، تندې به يې تريو نيولې و دکور دروازي ته به يې لته ورکړه بس ته به وايي بهر چا سره يې جنگ کړی دی.

دبصری خوابني دخپل مشر زوی سره يو ځای اوسيده او کور يې دعالم خان کور سره ديوال په ديوال و دعالم خان مشره وربنداره شاخوبانه نومېده او په دې وخت کې به هغې هم په تناره کې ډوډی لگولي، هغه څه چې دکلي په هر کور کې به ډوډيو خوشيويي خپور وو.

نن بصری دعاگانې کولي چې عالم خان دې ډېر وخت بهر پاتې شي، دهغې کټوی لا تراوسه نه وه پخه غوښه په کټوی کې خوتکيده، خو لا کلکه وه "خداي خبر چې قصاب دڅه شي غوښه راکړي ده چې نه خورينيري" بصری به هر واري دکټوی سر لري کړو او دا جمله به يې له خولي را او ووتله، په دې کې نا ځايه ټول ماشومان په منډه شول او بصری پوهه شوه عالم خان کور ته رانږدی و، دهغه په راتگ به ټول ماشومان ورک شول، څوک به دکټ دلاندي او څوک به ددروازې شاته پټيډل، لوی هلکان به کله په ونه وختل او کله په کوټه، بيا چې عالم خان به ډوډی خوړه او ټول به دهغه په تندي پوه شول نو دخپلو خپلو سوږو او پټو ځايونو نه به يو-يو رانښکاره شو.

بصری له کټوی سر ليري کړو او غوښه يې په گوته کې ونيوله، تراوسه خورينه نه وه خو هغې ژر دسترخوان واچو، هر څه يې دعالم خان مخې ته کښودل، هغه مخ او لاسونه وينځلي و او اوس ډوډی ته ناست و، دغوښې ټوټه يې چې خولي ته کړه نو په ښکځلو شوبصری ورته په ورو غږ وويل:

"قصاب نن سمه غوښه نه وه راکړې" عالم خان را پاڅيدو، هغه يې له کمځي ونيوله، بيا يې ورله ديوال سره يو ډگره ورکړه، بصری چې ترڅو ځان ټينگاوو عالم خان ورله خپلی را خلاصه کړه دبصری له خولي نه تشه سلگی را ووتله او چې عالم خان ورله سوک ورکړو نو دبصری په سترگو توره تياره شوه.

عالم خان په بدو ردو له كوره ووتلو د بصرى له سر او پوزې نه ويني روانې وي، او دمور دوينو په ليدو دهغي لوني په ژړا شوى.

دعالم خان غږ د هغه مور هم اوريدلى واولره شېبه وروسته شاخوباني دهغي دروازي نه سر را د دننه كړوچي ددواړو كورونو تر منځ په ديوال كې جوړه شوې وه او ماشومان به پرې پورې راپورې وتل. شاخوباني ماشومان په قلاړه كړل او په اوبو يې دبصرى پر هرونه وينځل، بيا يې كور كمن او دشرشموتيل يوځاى كړل او بصرى ته يې په سر پټې وتړله.

دهغي مشري لور ورته دپلار دقهر او د غوښي دكلكوالي كيسه وكړه، شاخوباني دشونډو لاندې يوڅو ښيږي عالم خان ته وكړي، زړه يې كيدو چې دبصرى سره كښيني خو د ديوال بلي غاړې نه يې دخوابني غږ واورېدو چې "څه شوى دي" ته هم ورسره كښيناستي هغه زما زوى ډوډى خورلې ده كه نه؟" شاخوباني بيرته خوابني ته ولاړه او هغي ته يې په لنډو ټوله كيسه تيره كړه، او لكه چې دبصرى تمه وه دخوابني لور غږ يې بيا واورېدو "سړي خو همدغسې وي نو.... دا خبره نه وه چې غوښه په څومره وخت كې خوريندېږي، داسې پوارې ښځې د وهلو دي" په بله ورځ بصرى سر او نيم مخ په څادر پټ كړي و او دكور كارونه يې داسې كول لكه چې هيڅ نه وو شوي، عالم خان دخپل مور سره ډوډى خورلې وه، اوسحر لكه دنورو ورځو په شان له كوره وتلى و.

دبصرى دوى كور دكلي دچم نه لږ ليري جوړ و نو ځكه ددوى دكور دغوږل به څوك نه خبرېدل، خو بيا هم دكلي په ژوند كې دښځو وهل ټكول عامه خبره وه، دبصرى لپاره گران كار دا و چې كه كومې ښځې ترې پوښتنه وكړه چې سر يې ولې تړلى دى نو يوه نوې بهانه به ورته جوړه كړي، ځكه خوابني ورته ويلې و چې پام كوه دكور خبرې نورو ته ونه كړي، دپښې خوښيدل د بام (چټ) نه راپرېوتل- د دروازي سره جنگيدل، د وړو غونډوسكى په سر لگيدل، د ديوال نه را پرېوتل، دا هر څه دبصرى په زړه و، دمور له كوره به هم كه چا ورباندې پېښه وكړه نو بصرى به ورته دروغ ويل.

هغه به دجمعي ورځ ته ډېره نه خوشحاليده، عالم خان به ټوله ورځ په كور و او كله دا، او كله ماشومان به يې رتل، په دې جمعه خو دهغي ليور دخپل ټبر سره دمور ټپوس ته را روان وو. فريد خان په ښار كې اوسيدو او هم هلته يې يوه ښاري ښځه كړې وه، صابره دهغه دښځې نوم و اوډېر اوچت تعليم يې هم كړى و، بصرى به دشاخوباني نه دومره نه شرميده لكه چې دصابري نه، هغي به ډېرې پوښتنې كولې او دبصرى سره به دهغي د پوښتنو ځواب نه و، دهغي جامې كالي هم ډېر فيشنې واوڅيري به يې هم بل شان كولې.

په داسې جمعه به بصرى دشاخوباني سره ډېره مرسته كوله، ددريو واړو ورونو ټبر به يوځاى ډوډى خورله، دېرش دوه دېرش كسان به په دسترخوان كښيناستل، د ډوډى خورو نه وروسته بصرى او شاخوباني لوبښي وينځل او صابره دخوابني سره ناسته وه. د لوبښو وينځلو نه وروسته بصرى غوښتل چې ورو غوندي ځان خپل كور كې ورک كړي، خو كله چې دا دخپل كور په لوري روانه شوه نو صابره هم ورپسې را پاڅيده، دبصرى خوابني اوس دخپلو زامنو سره په خبرو بوخته وه.

كله چې بصرى دصابري په كوټه كې يواځې كښي ناسته نو هغي اوس هم سر او مخ په څادر پټ كړى وو، صابري ورته وويل:

"څه بس دى اوس خو سړي نشته مخ اوسر لوڅ كړه" بصرى هم له دې خبرې وېرېده، خو اوس بله لاره ورسره نه و، دمخ نه يې پلو لري كړو خو تندى يې هماغسې پټ و، صابره ورته يوه شېبه خپر شوه او بيا يې وويل: "دا په پوزه دې څه چل شوى دى؟" بصرى وويل: "هيڅ"

صابري دهغي دتندې نه دڅادر پلو اوچت كړو او دهغي پر هر يې وكتلو، بيا يې وويل: "عالم خان لكه چې بيا درباندي لاس اوچت كړى دى" بصرى له شرمه سترگې ټيټې كړې، هغي غوښتل چې

ځمکه وشلېږي او دا په کې ورکه شي، هېڅ يې ونه ويل، صابره يوه شيبه غلې وه، بيا يې وويل: "ستا دا خاموشي او صبر ددې باعث دی چې سړی دی وهی..... یوه ورځ به دې مړه کړي" دبصرې سترگې له اوبنکو ډکې شوی " څه

وکر مه..... عالم خان په ورو خبرو په قهر شي.... زیات وخت زه ملامته یمه..... "همدغه خو غضب دی کنه....." صابري دهغي له خولي خبره ونيوله..... ښځه که ملامته وي او کنه..... وهل يې ناروا دی، ولي عالم خان چېرې هم غلطي نه کوي... ده چې تېر کال دفرید خان موټر له زاړه کمره سره جنگولی و نو چا وهلی و؟"

د صابري دسترگو نه دوه اوبنکې نږدې دهغي اننگو ته کډه کوله چې هغي ژر ددواړو لاسونه په گوټو راټینک کړل اوسترگې يې ومښلې "دا به زما په قسمت کې لیکلې وي... که نه نور وروڼه خو يې ډیر ښه دی" صابري يې واره وويل:

"داځکه چې نور يې ستا په شان ښځې نه لري" دبصرې غرور نور هم خاوري شو، صابري په خپلې خبرې يو څه پښیمانه ښکارېده.... ژر يې بصرې نه ښښه و غوښته او بيا پاڅیده بهر دماشومانو چيغې او شور خور ددې الامه وه چې فرید ښار ته دتللو لپاره به کوڅې ته راوتلی وي، بصرې هغي ته مننت وکړو چې خواښې يا فرید ته دې څه ونه وايي ځکه چې عالم خان خبرې نو لا په قهر شي، صابري ورسره لوظ وکړو خو بيا يې ورته نصیحتونه وکړل، چې دعالم خان لاس دې وونیسی، که هغه ورته څپیره ورکوي نو بصرې خو دې هم یو شی ورباندې وغورځوی، بصرې پيکه خدا وکړه او ويې ويل:

"ښځه کله سړی وهلی شي" صابري ددواړې په درشل کې ودرېده او په غلي غږ يې هغي ته وويل: "فرید خان زما سره په زوره خبرې نه شي کولي، یوځل مي داوبو په گيلاس ويشتی و او ورته مي ويلي و چې که بل ځل يې راباندې لاس اوچت کړو نو زه به کوڅې ته ووځمه، ښه ده چې کورمالت مي ننداره وکړي، بس هغه ورځ وه او نن ورځ زما نږدې چې ددشېشي گيلاس وويني رانه يې ليرې کړي، په دې خبره بصرې ته هم خدا ورغله، دواړه په خدا دخواښې کورته روانې شوی، په هغه شپه بصرې دخوب نه وړاندې تر ډېره وخته ځان سره چرت وهلو، په غور کې يې دصابري خبرو انگازې کولي.

څوورځې واورېدې دبصرې خواښې دعلاج په پلمه څوورځو لپاره ښار ته دفرید خان کورته ولاړه، بصرې او شاخوباني به ددوډۍ پر وخت په ازاده خبرې کولي.

ددوی دخبرو موضوع به ډېرې دصابري خبرې وي، دواړو ارمان کاوو چې دتعلیم له برکته دصابري ژوند ددوی نه بهتره و، بيا به يې دهغي دشېشي گيلاس خبره راياده کړه او وبه يې خاندل، بصرې يو سور اسويلی وکړو او ويې ويل: "زه په تاسو ټولو کې بدبخته يم چې دسړي نه راته بلا جوړه شوي ده" شاخوباني ورته وويل: "ياواځې ستا لپاره..... کنل دي نه چې تيره ورځ يې د صابري سره په څومره ورين تندي خبرې کولي" بصرې شي به غلې وه، دا خبره رښتيا وه چې عالم خان دکور نه بهر يو بل مخ لاره خوش خلقه با اخلاقه.... خپلې مور سره به يې دټولي دنيا ټوکي کولي د بصرې د مور پلار او د وروڼو خویندو به يې ډير عزت کاو.... شاخوباني ته يې وويل: "ډېر مي ارمان شي چې عالم خان دې راسره په نرمه ژبه خبرې وکړي، که نور نه چې وهل ونکړي، خو نه پوهيرم چې څه وکړم که چيرته نه دصبر تاويز پيدا کيدو نو عالم خان ته به مي راوړی وای" شاخوباني ژر دهغي په خوله لاس کيښودو "پام کوه چې دتاويز خبره ونکړي.... دبصرې مشر ليوراسلامي دې او دتاويزونو، زيارتونو ته تگ ددوی په کور کې رواج نه لاره.

دبصرې خواښې په ښار کې ناروغه شوي وه او عالم خان دمور پوښتنې ته تللی و، دشپې ناوخته چې کور ته را ورسېدو نو بصرې ورته په انتظار ناسته وه ددوی کلی دښار نه دوه درې ساعته

دموتیر لاره لرله اوس سیرک هم پوخ شوی وو او دبنار نه دپری لاری اوموتیری تر ناوخته کلي ته راتلل.

بصری نه وه خبره چي عالم خان به دودی خورلی وي که نه خوبیا هم هر شی یی ورته ژرژر په دسترخوان کی بنودو، اوس خوبی دودی توده ساتلو لپاره دبنار نه دیلاستیکو یو ترموز ډوله ډبه راغوبنتي وه چي تر دوو دریو ساعتو به په کي هر څه تاوده وو. نن دهغي زره ارامه و چي عالم خان به ورته څه نه وایي، خو عالم خان لومړی دسترخوان او بیا بصری ته وکتل او ویی ویل: "ډیره بی عقله بنځه یی کنه" د بصری زره یو درز وکړ عالم خان دخپلو سره په کت غزیډلی و.

بصری ورنږدی شوه او په وېره یی تری وپوښتل "خیر خو دی... مور څنگه وه... عالم خان ورته په ځیر وکتل" مور می ښه ده زما سر مه خوره" بصری په ځان کی یوه څه نور جرات پیداکړو او ویی ویل "ښه نو ولې په قهر یی دودی تیاره او گرمه ده" عالم خان راپاڅیډو ماشومانو کتونو ته یی وکتل... ټول ویده و... دی له کوتی ووتلو نو بصری حیرانه پاتی شوه څه وکړي نور کله چي به عالم خان دودی نه خوره نو دی ته به یی وویل چي نه یی خورمه خو نن یی عجیبه چلن کاوو. هغه عالم خان پسی بهر را ووتله دغولې په بل سر کی یوه وړه کوته جوړه وه چي ماشومانو به په کی خپل کتابونه او دښوونځي شیان ایښودل، یو گوت کی کت هم و او چي کله به عالم خان دبصری سره دپری ناندري وو هلي نو هلته به ویده شو.

عالم خان دکوتی دروازه خلاصه کړه او دننه ولاړو، بصری پوهه شوه چي دی به هم هلته شیپه تیروي، نږدی وه چي عالم خان ددی کوتی دروازه دننه بنده کړي وای چي بصری ځان په زوره کوته کی دننه کړو او دروازه یی وتړله، عالم خان یو څه حیرانه شو، خو بیا یی خپلي خپلی ویستلی او په کت و غزېډو، بصری ورته وویل: "طبیعت خو دی سم دی کنه... دودی دی ونه خوره؟" "څه دودی دودی لگیا یی" عالم خان په لور غږ وویل: "نه یی خورم... نه یی خورم، کوم پلاوونه کبابونه دی راته پخ کړي دي چي ته به پرې ستړي شوي یی."

دبصری دغورونو نه یوه لمبه ووتله، هغي هم په لور غږ عالم خان ته وویل: "خوله دی ماتې ده چي دا خبره دی څو شی یی وړاندي راته کړي وای. عالم خان دپری حیرانتیا نه په خپل ځای اوچت کښی ناستو، دا بصری خو بل شان وه، دی بصری خو قهر هم کولی شو، غږ یی څنگه لور کړو، د عالم خان گوتو کی خارښت پیدا شو، هغه خپلي خپلی ته لاس کړو خو یو درز وشو او دهغه په سر یو دروند شی ولگیدو، عالم خان لا ځان پوهولو چي دا به څه شی وي، چي بل درز وشو او یو بل شی دهغه په پوزه ولگیډو، دکوم ماشوم دواړه بوتان دهغه په غیر کی پراته وو، او ده سر په دواړو لاسونو کی نیولی و، په سترگو یی تیاره وه او لږه شیبه وروسته چي ده سر راپورته کړو نو بصری یی ولیده چي په لاس کی یی دشیپي گیلان نیولی و، د عالم خان په خوله یوه غټه ښکښله راغله خو په "وی" بدله شوه ځکه دشیپي گیلان دده په لوري راوالتواو عالم خان چي دخپل مخ دحفاظت لپاره لاسونه مخ ته نیولي وو دده لاس یی تپي کړو.

عالم خان ته په خپل ټول وجود کی درد څریکی احساس شوی، دهغه له خولې اوس څږیروي را وتل، دبصری دخولې څه خبره نه را وتله، بس هغه سخت په قهر وه او که چا ورته توپک په لاس کی ورکړی وای نو هم په دی شی به یی عالم خان وژلو، خو دهغه دتندی او پوزي نه ویني رواني وي.

بصری له کوتی را ووتله او یوه اوږده ساه یی رابښکله په هغه شیپه عالم خان په پخلنځي کی کورکمان او تیل لټول، او بصری په ارامه ویده وه. په بل سحر چي ماشومان ښوونځیو ته تلل نو پلار یی ولېډو چي په سر یی پتی تړلي وه، دهغه پوزه هم پرسیډلي وه او لاس یی په شری کی تاو کړی و، عالم خان چي له کوره راوتلو نو چرت یی

وهلو چي خلکو ته به څه وايي..... "زه دچت نه راپرېوتم... نه-نه په خټو کې ولوبدم... " ده ته په لومړي ځل احساس وشو چې بصری به څنگه خلکو ته باني جوړې کړې وي دوجود پر هرونه خو جوړ شي دانسان خپل غرور چې ختمېږي څومره لوی عذاب دی. په پټيو کې يو کروندگر ترې پوښتنه وکړه "خير خو دی چا سره دي جگړه کړې ده؟" عالم خان ورته په يوه پيکه خدا وويل:

"نه ياره بيگا دموتړ نه کوزېدمه... دروازه مي په مخ ولگيده... پوزه مي ويني شوه خو... خدای فضل وکړو".

اخوا بصری شاخوباني ته دښپي کيسه کوله او بيا يې ورته وويل:

"که ښار نه دي لوبسي راغوبښتل ماته دناشکن (نه ماتيدونکي) گيلاسونو يوسيت راوغواړه هم هاغه چي نه ماتيزي"

سنيما

نازنین خپله طلای رنگه بتوه په ميز کينسوده او د اوچتو پوندو د نازکو پيزارو سره په کټ پريوته هما په يوه کرسی ځان وغورځاوه. په لاس کې نيولی د مريو گلابی سيندلو تټی يې پرانستلی. پروين لاتروسه د سر نه خپل گلدار څادر هم نه وو لری کړی او د کوتی سره جوخت غسل خانې ته يې منډه کړی وه.

دا دري واره هم اوس د خپلی نږدی او پخواني ملگری زيبا د واده نه راگرځيدلی وی او د ډاکټرانو د لیلی په يوه کوټه کې وی. دا کوټه د پروين وه هغه د ښار په لوی روغتون کې د ډاکټری ورستی کال (سيناج) پوره کاوو چې ورپسې به يې سبق خلاصيده. نازنین او هما د زيبا په واده کې د گډون لپاره د پروين په کوټه کې ايساری وی. دا پلان دوی هغه وخت جوړ کړی وه چې د زيبا د واده کارډ ورته رسيدلی وه.

پروين چې د غسل خانې نه راوتله نو يوه شيبه يې نازنین او هما ته وکتل. دواړو سترگی پټی کړی وی او په کوټه کې خاموشی وه. پروين د یوی کرسی نه گدی راوخيسته او نازنین يې پری وويشته.

تاسو دواړه دلته د خوب لپاره راغلی يې؟ د نازنین او هما له خولی گډ اوازونه راوتل {سترې يمه دمه کوومه} او درې واره کرس کرس وخنډل. پروين خپل پرونی د سر نه لری کړو او په کرسی يې واچوو نابره په کوټه کې رنگونه وځلېدل. د هغی په کميس لگيدلی ستاری مخامخ د لوی هنداری د رنا سره يو ځای شوی او په تولی کوتی کې يې پرک وپروک جوړ کړو. نازنین ته موقع په لاس ورغله، "ته دی ته گوره اوس مونږ په رنا وژنی..."

د درې واره جينکو خدا په کوټه کې تودوالی پيدا کړو. پروين د يخچال (فريچ) نه د يخو اوبو بوتل راويستو او په گيلاسونو کې يې اوبه واړولی. ژمی تير وه او نن ماښام د هوا سوړوالی هم مات شوی وه.

دريو ملگرو د واده ښايسته جامی له ځانونو نه وويستلی، مخونه يې د سرخی پوږو نه پاک کړل او په کټ يو ځای کيناستی.

نن شپه ددوی د خبرو موضوع يواځی زيبا وه.

هما د طب په کالج کې خپله لومړۍ ورځ په زړه شوه زیبا هم پدی پوهنتون کې د دویم کال محصله وه د پوهنتون دود داسې وه چې د دویم کال جینکو به په نوو راغلو محصلینو اوبه شیندلې چې دوی په عذاب شی. تر یوې اوونۍ به جینکو همدغسې شوخی کوله. په هما اوبه وشیندل شوی، زیبا دا حمله ورباندې دومره ناڅاپي کړی وه چې هغه وارخطا ډډی ته شوه.... پینه یې وخویده او په ازغن تار پریوته. ټولو جینکو چغی کړی. زیبا په لاس کې نیولی د سلورو جگ وروغځار کړو او په منډه د هما مرستی ته راغله. دا یې را وچته کړه او په غیر کې یې ونیوله. د هما لوپټه په ازغن تار کې ونښته او تر څو چې دوی راخلاصوله ریټایری تری بیلې شوی. د هما په لیچو ازغن تار خراشونه جوړ کړی وو. نوری جینکی له ویری وتښتیدی. د زیبا په غټو غټو سترگو کې اوبسکی وی. او په یوه ساه یې له هما بښنی غوښتلې. بیا یې دا کوتی ته بوتله. دوو نورو جینکو ورسره د بستو په را وچتولو مرسته وکړه. زیبا ژر د خپلې الماری نه وچې جامی راویستلې او هما ته یې ورکړی چې جامی بدلی کړی، بیا یې د داروگانو یوه وړوکی صندوق راوړو او د هما په خراشکو یې ملهم کینودل. یوې جینی ژر ژر د هغې جامی په استری (اتو) اوچولی. بلی په منډه هغې له چای راوړی او بیا تر ډیره وخته دوی په خبرو بوختی وی. هما د خپلې سپینې لوپټې په غم کې وه. هغه له مورې وپریده. زیبا ورله تسلی ورکړه او خپله نوی سپینه لوپټه یې د هغې په سر واچوله. زیبا هم له هغې ورځې ددی ملگری شوی وه.

نازنین په هاسټل (لایله) کې هغه وخت داخله شوه چې د دې ټولې کوتی نیول شوی وی. د طب ددی پوهنتون په لایله کې دوه ډوله کوتی وی. یو هغه چې د څلورو جینکو لپاره وی، دویم هغه چې دوه دوه به په کې اوسیدی. د لایلی د مشری د کور سره جوختی څلور داسې کوتی وی چې په هغوی کې به د هر ټولګي استاذی جینکی ووسیدی. دوی به د مشری او د نورو جینکو تر منځ اړیکې ساتلې او ددوی ستونزې به یې لری کولی. نازنین ته هغه ورځ را په یاده شوه چې دې د څلورو جینکو کوتی ته خپل سامان یوړو نو هلته د وړاندې نه ښي الماری، میز او کټونه نورو اخیستی وو. د نازنین په نصیب کې شلیدلې کټ او داسې الماری راغله چې یوه دروازه یې نه بندیده. د دوی د ټولګي استاذه تر اوسه نه وه ټاکل شوی نو ځکه دی د زیبا سره ولیدل. هغې ژر یوه خاله را وبلله او د لایلی گودام ته یې د ځان سره بوتله. هلته نه یې نازنین ته یو ښه نوی کټ ورواستولو او په بله ورځ یې د الماری د دروازی جوړولو لپاره یو ترکان هم را وغوښتو. نازنین هم له دې ورځې د زیبا مریده شوه. او بیا به تل د خپلو وړو وړو ستونزو لپاره زیبا ته ورتله. پروین ته هغه ورځ په زړه شوه چې په لومړی ځل د زیبا کوتی ته ورغله. د لایلی ډیری جینکی د اختر لپاره کورونو ته تللی وی. پروین پخپله کوته کې یواځې ژرل چې زیبا ورباندې را پښه شوه. بیا یې دا خپلې کوتی ته بوتله هغه کوته چې په ټولې لایله کې د جینکو لپاره د یوې ښکلې دنیا په شان وه. پروین په لومړی ځل ولیده. په سپینو دیوالونو د چت سره نږدی زیبا پخپل لاس په رنگ د ښایسته گلونو حاشیې جوړې کړې وې. په کرکې او دروازی یې اسمانی رنگ پردی وی چې ورباندې د گلابو واړه واړه گلونه گنډلی وو. هم دغه گلونه د دیوال په حاشیو هم وو. د کوتی ټول فرش په سره قالینه (غالی) پټ وه. په کرسیو ایښی نرمی گدی هم دغسې وی. پدی میز د بلو رو په یوه پیاله کې منی او مالټی ایښی وی. د کوتی په بل گوت کې د شیشی په وری الماری کې چینی لوښی او ورسره وړوکی یخچال وو چې ورباندې د تازه گلونو گیدی ایښی وه.

د زيبا کټ هم ريښتا چي څپر کټ وو. ددی پوښ تک سپين وو او ورباندی هماغسی سور رنگ واره گلونه گنډلی وو. پدی لويه جالی څړیده د کټ سره جوخت په يو وړوکی ميز د بجلي (بريښنا) لمپ وو او ددی په بيخ کي گری هم جوړه وه. د سبق په ميز کتابونه په ترتيب ايښی وو. په يو شی هم د دورو يا د گرد نښه قدری هم نه وه. پروين په هغه ورځ د زيبا د سليقی نه خبره شوه. هغی اوریدلی و چې د زيبا ښايسته شيان خوښيدل خو د هغی کوټه د هغی د خپل وجود په شان ډيره ښکلا لرله. هر چا به هڅ و هلو چې د زيبا به کوم ښکلی سړی ته وديري، او نن دا دري واره ملگری د زيبا واده ته تللی وی. ددوی د واده شاه ځلمی نه و خوښ شوی د عمر نه ډير ښکاريډو. رنگ يي هم ډير ښه نه وو خو په دوبي کي يي د کروړونو ډالرو تجارت لرلو او د کال شپږ مياشتي به په امريکا او اروپا کي گرځيدو.

هما، پروين او نازنين د زيبا د سترگو ملال احساس کړی وو خو نورو ميلمنو ته د هغی د طلايي کار قيمتی جوړه او د لکونو روپو گاني حيرانوونکی وی. دا چي زيبا به خوشاله ژوند تير کړی او که نه دري و اړو ملگرو خپله خپله نظريه لرله. نازنين وويل چې زيبا به ټول عمر ماتم کوی هغه ډيره حسن پرسته ده هما دا خبره در کړه پدی چي زيبا د حالاتو سره سم ژوند کولی شو او پخپله به د خوشالی لاری پيدا کړی.

دواړو خپل خپل دلايل ويل خو پروين غلی ناسته وه. اخر چي دوی ستړی شوی نو هما ورته وويل پروين جاني ته خو هم څه ووايه کنه..... زيبا به خوشحاله ژوند وکړی که نه؟

پروين د شا پر تخته پرته وه او د چت پکی ته يي کتل. هغی وويل "زيبا اوس زمونږ د ژوند نه وتلی ده... کال دوه کاله وروسته به مونږ هم د يو بل نه بيلی شو. د سبق ژوند د يو ډير ښه فلم په شان وی ماته داسی ښکاري لکه چي مونږ فلم ليدو. زيبا ددی فلم يو مرکزی کردار وو. د هغی واده ووشو فلم ختم شو." هما او نازنين د پروين د خبری په ځواب کي هيڅ وونه ويلي. دوی هم هغلته..... گوڅی مو څی ودي وی.

پروين خپلی عينکی لری کړی البم يي بند کړو او خپلی لمسی ته يي وويل دا زما ملگری وی. خو اوس نه يمه خبره چي څه شوی. زمونږ د ژوند هر پړاو يوه سينما وه خو د سبق د دوری سينما تر ټولو ښه وه.

پوښتنه

ما نه دخپلي لور سترگي نه هيږيري، کله چي زما له کوره وتله يوه اوبښکه يي هم تويه نه کړه، په موټر کي دکښيناستو پر وخت يي يو واري بيا زما په لوري سر و اړوو، په شونډو يي نری موسکا وه خو په سترگو کي يي دومره پوښتني وي چي زما زړه يي په موتي کي ونيولو، موټر يي روان شو نو ماته خپل وجود ډير دروند معلوم شو هم هاعسي لکه چي زما دمور او پلار دجنازي پروخت وو.

اوس هم په دې تورتم کي چي کله-کله دخلکو څيري را يادوم نو دلور سترگي مي لکه دډيوې را ښکاره شي، څومره په ارمان زما کورته راغلي وه، دهغي نه وړاندې په وروستي ځل مي د دوو کالو په غير کي نيولي وه.

په هغه ورځ اختر و، مور ورله دشنو ورينمو بنايسته کميس گندلی و، دا دنورو ماشومانو سره زما د ورور کره راغلي وه، هغه وخت هم ما دا د دوو کالو وروسته ليدلي وه، خو ما په هغه ټولو ماشومانو کې دا وپيژندله، دهغي سترگي زما سترگي وې، هغي زه نه پيژندلم او چي غير کي مي راواخيسته نو ماته يې حيران-حيران کتل، ما بنکل کره نو مخ يې ژر په خپل لاس پاک کړو. بنيابي زما دريري وينيته ددې د مخ گلابي څرمني لپاره نا اشنا لمس وو، ما هغي ته خواږه په لاس کي ورکړل نو دا هغي ته ځير شوه.

څومره بدبخته پلار ووم د هغي د مور سره مي ژوند ونه کړی شو، هغه زما نه وه خوښه ... مور او پلار راته خوښه کړي وه... اوتر څو چي ما دهغي تصوير ليدو او مور ته مي ويل چي زه يې نه کوم نو ددواړو کورنيو ترمنځ د واده خبري خلاصي شوي وې. مشر ورور مي ټوپک را واخيستو او راته يې وويل لومړی په ما ډز وکړه او بيا دواده نه انکار وکړه ځکه زه په دې کلي کي بيا کوز گوري نشم گرځيدی. زما واده... زما دبنځي دژوند دبربادی پيل و، ما خپل ډېر کونښن وکړو چي هغي سره يوځای و اوسم خو په هره خبره به راته قهر راتلو، دهغي يوه ادا، يو کار، يوه خبره مي نه خوښيده، کله-کله به راته داسي احساس پيدا شو چي زه دخپل دسر دبنمن سره په يو کور کي ناست يم. عجيبه ورځي شپي وې، ما زيات وخت په ښار کي تير اوه کاروبار مي هم هلته و. هڅه به مي کوله چي نورو ښارونوته په خپله ولاړ شم چي کور نه ليري يم زه په مسافري کي خوشحاله اوم، کال تير شو اوزه په کراچي کي خبر شوم چي لور مي شوي ده، ما يو څو دماشومانو شيان واخيستل او کورته مي ورواستول. زما لپاره اوس کلي بي مانا ځای و په تيره چي کله په کراچي کي مي دکاروبار يو شريک راته خپله خور په نکاح کړه.

زما لور ددو مياشتو وه چي زه کلي ته ولاړم، لور مي په غير کي ونيوله نو مينه مي ورباندې ماته شوه، خو دهغي مورته مي چي کله کتل نو کرکه مي هم هاغسي په زړه کي وه، هغي راته دشپي پوښتنه وکړه، "چا راته ويلي چي تا په کراچي کي بله بنځه کړې ده؟" زه خبرووم چي زما دبل واده خبره به پټه نه پاتي کيري خو ما غوښتل چي لومړی خپله کورنی دې ته آماده کړم چي زما دويم واده وزغمي، خواوس چي دې خبره راواچوله نو ماورته وويل چي دا خبره سمه وه، هغه يوه شيبه هکه پکه په خپل ځای ناسته وه بيا په منډه له کوتي ووتله پاتي شپه ما دخپلي لور او دهغي دمور ژړا يو ځای په حجره کي اورېده، زه په کټ کي ناست اوم اوسوچونه مي کول چي دوی به تر کومي ژاري.

دهغي او زما دکورنی سرو هيڅ ونه وويل، دويم واده څه عيب خو نه دی، زما مور، خوښدو هيچا، هيڅ ونه ويل، خو زه پوهيدم چي زما په بنځي اور بل دی په بله ورځ هغه زمونږ له کوره ووتله اود پلار په کور کښيناسته.

زه بهرته کراچي ته ولاړم او بياکال کي يوواري به مي کلي ته پيښه کوله، په لومړي کال مي لور ونه لیده، زما لومړی بنځي هغه ماته نه پرېښوده دويم کال همدغه داختر ورځ وه، چي لور مي د نورو ماشومانو سره دکلي ميلي ته تللي وه او زمانبنځي داسي گومان نه کاوچي زه به د ورور په کور کي خپله لور ووينم، بس چانس ښه وو. ماشومانو په غولی کي لوبي کولي، دميلي نه راوري شيان يې يو بل ته ښودل، ځلوبی يې خورلي د ډوډی پر وخت يو ماشوم داوبو ډک جام اړولی و او دځينو ماشومانو نوي جامي پرې لمدې شوي وې، زما دلور شين کميس هم لوند و، دکور بنځو دماشومانو نه لمدې جامي ويستلي زما دلور نه يې کميس ليري کړو او هغي ته يې زما د ورپرې وچ کميس په غاړه کړو بيا دا لامده واره-واره کميسونه او پرتوگونه په تناب ويري کړي شول چي دژمي په تود لمر کي وچ شي.

زما بنځه لکه چې خبره شوي وه، زه پوه نشوم چې څه وخت زما لور دنورو ماشومانو دډلې او زما دژوند نه ورکه شوه، خو زه چې دورور له کوره وتلم نو هغه وروکي شين کميس مي دکوټ په جيب کي و.

دا کميس تراوسه زما په الماري کي دنورو ډبرو شيانو سره خوندي دي، ددويمې بنځې مي زوی وشو نو په کلي کي مي خويندو خواږه وويشل، ما نه غوښتل چې زما لومړی بنځه ټول عمر زما لپاره سر سپين کړي، هغي ته مي پيغام ورواستوو چې که غواړي نو زه به يي ازاده کړم، دطلاق نوم بد دی خو دادې هم بل واده وکړي، په غوښتنه کي زما نه زيات زما دويمه بنځه فعاله وه، خو لومړی بنځي مي هماغه څه وکړل چې زمونږ دټولني پښتنې بنځي يي کوي، دا چې ځان وژني خو دطلاق پيغور نشي وړی.

بيا دژوند څرخ دومره گړندی وڅرخېدو چې شل کاله واوښتل، زما مور پلار مړه شول دمشري بنځې يو ورور په څه خبره ځان ووژلو دهغي مور هم مړه شوه، زه څوواړي کلي ته ولاړم خو دلور ديدن راته ناممکن کار وو، زما وروڼو خويندو هڅه وکړه چې ماشومه دي راته پرېږدي، ما اوس هم هغي ته پيسې ورلېږلي دلور لپاره به مي په اختر او برات کي شيان وراستول، خو نه پوهيدم چې لور مي زه يادولم او که نه.

هغي دکلي د بنوځي سبق خلاص کړو مور دښار په يو کالج کي داخله کړه، زه څوواړي کالج ته ولاړم چې هغه ووينم، خو دکالج مشري راته اجازه رانه کړه.

ماته خدای دوه نور زامن هم راکړل، داسي ښکارېده لکه چې زما په قسمت کي نوري لوني نه وي، زما دويمې بنځې به راپوري خندل چې خلک زامن غواړي او ته دلونو ارمان کوي. په کلي کي به دنږدې خپلو خپلوانو ودونه کي دل نو ما به خپله کي مړه چاته ورکړه چې دټولو نجونو تصويرونه دي

واخلي، خو زما دلور تصوير به چا نشو اخيستی، هغه د مور له خوا ودونو ته هم نشوه تللي، زما سزا همدا وه چې دلور مخ ونه وينم، بيا خبر شوم چې زما لور په يو دفتر کي ځان ته کار پيدا کړی و، ما دي دفتر ته څو واري ټيليفون وکړو خو ددي سره مي خبرې ونکړې شوی.

زما زامن اوس لوی دي، يو په پوهنتون کي دی، دوه نور په کالجونو کي سبق وای، زما کاروبار اوس نورو خلکو سمبالوو، ماته دزره مرض پيدا شوی و او ډاکټرانوراته داوږدو سفرونو اجازه نه راکوله، دشکري مرض زما دسترگو نظر کم کړی و. مشر ورور مي مړ شو نو په ما دزره حمله راغله، او په روغتون کي داخل شوم بيا کورته په راتلو زما دويمې بنځي يوه ميلمستيا وکړه. ددي ميلمستيا په دويمه ورځ زه دخپل کور په بړنډه کي ناست اوم چې نوکر خبر راوړ چې يوه جيني ما ليدل غواړي، زه د لوبې دروازي پوري ولاړم خيال مي دا وو چې څوک به نوکري لپاره راغلي وي، هلته زما لور ولاړه وه ما د ليدو سره سم وپيژندله، سترگي يي زما سترگي وي ما په غيږ کي ونيوله نودهغي سترگي ډکي شوی، دننه مي بوتله نو مخامخ راته بنځه ولاړه وه، هغه زما دوينه نه وړاندي پوهه شوي وه او رنگ يي ژېر تبتيدي وو.

مانه خپله ناروغي هيرره شوه، څوساعته مي هم دلور سره خبرې کولي، هغه زما دناروغي نه خبره شوي وه زما دژوند دهر پړاو نه خبره وه، زما د زمانو نومونه هم ورله ورتلل، زما دويمې بنځي ته يي ادې وويل، هغه دخپل مور دمخالفت سره زما ليدو ته راغلي وه، زه يوڅه خواشيني اوم هغي ته مي په قهر وويل چې ځواني جينکی يواځي نه گرځي، خو هغي راته وويل: "بابا زه په الوتکه کي راغلي يم مشري بېونه مي ستا پته اخيستي وه، ټيليفون شميره هم راسره وه زما ددفتر يوه ملگري دلته په کراچي کي واده شوي ده، او هغي ماته ويلې و چې که راتلي نو زه به دي د هوايي ميدان نه راولم" زه دهغي په جرأت خوشحاله شوم، دغرمي د ډوډي نه وروسته مونږ په باغ کي کښيناستو او هغي ماته دخپل سبق او ددفتر خبرې وکړي.

زه هيڅ خبر نشوم چې زما زامن څه وختي کورته راغلل، دوی څه وويل... څه يې وکړل زما ټوله توجه خپلي لور ته وه، مازديگر مهال دهغي ملگري ورپسي ټيليفون وکړو، دشپي لپاره بيرته تلله او که نه. ما هغه ايساره کړه خو زما دويمه بنځه خوشحاله نه بنکارېده. زه پوهيدم چې هغه زما دلور په مخ کې خپله بڼه ويني، خوزما تنده ډېره وه ما غوښتل چې دتيرو څوکلونو مينه په خپلي لور وشيندم هغه دومره ونازوم چې ټولي فاصلي ورکې شي.

دشپي ډوډۍ نه وروسته هم مونږ خبرې کولي بيا ناوخته هغه دمیلمنو دايسارېدو کوټي ته ولاړه او زه چې په خپل کټ پرېوتم نو بنځي مي ژبه پرانيستله، هغي په يوه ساه بې شمېره پوښتنې کولي "دا به څومره ورځي دلته وي؟ په کوم هدف راغلي ده؟ مور به راليرلي وي؟ دومره موده وروسته يې ولي راپرېښوده؟ دا به زما کور خو نه وراڼوي؟" خو ما دهغي ديوې پوښتنې ځواب هم نه ورکاوو زما داوړو نه لکه چې يو لوی پيټی ليرې شوی وي، دشپي مي په ارامه خوب وکړ.

په دويمه ورځ هم ما دلور سره تيره کړه، دهغي غږ پرما ډيرخوږ لگيدو، غوښتل مي چې ټوله ورځ هم ددې خبرې واورم، دهغي له خولي چې بابا به مي واورېدو نو زړه به مي په ټوپونو شو زما زامنو ماته "ډيډي" ويل، مازديگر زما لور دخپلي ملگري کورته ولاړه چې خپلي جامې کالي او نور شيان راوړي.

هغه چې لاره نو بنځه راته مخي ته کښېناسته اوبيا يې پوښتنې پيل کړې ما ورته په قهر وويل: "زما غوږونه مه خوره هغه زما ليدو ته راغلي ده کار لري... ولاړه به شي دميري دښمني ورسره مه کوه" بنځه مي ددې خبرې په اوريدو لا په قهر شوه، راته يې وويل چې زه ډېر کمزوری يم، دا جينی به دهغي کوروراڼوي اوس په خپله راغلي ده بيا به ورپسي مور هم راشي، ما دهغي دتسلی لپاره ورته ډېر څه وويل خو دې په ژړا پيل کړه. زامن مي دخپلو کوټونه راوتل مونږ ټول يو ځای کښېناستو، او ترډېره وخته مو خبرې کولي، زامنو مي د مور پلوي کوله وروستی خبره داوه چې زما لور يوه شپه به نوره زمونږ په کور کې کوي بيا چې هر چېرته غواړي ځي به، ما بنځي ته منت زاری وکړې چې هغه به ولاړه شي داسي تادي بڼه نه ده، خودې راته گواښ وکړو چې که يوه بله شپه مي لور راکړه وکړه، نو دا به دزامنو سره له کوره وځي.

ماښام زما لور خوشحاله-خوشحاله راغله يو وړوکي تور صندوق يې ځان پسې را بنکلو، ما نوکر ته اشاره وکړه نو هغه ترې صندوق ونيولو او کور ته يې دننه کړو. مونږ دواړه په برنډه کې کښياستو زما کور سمندر ته نږدی دی او په دې ماښام ډېره بڼه هوا چلېده، دبرنډې دستني سره دراميل دگلونو ځيلی دسپينو گلونو نه ډکه وه او دگلونو ورمي دهوا سره يو ځای شوې وې، زما لور دخپلي نه يو څو گلونه وشوکل... بوی يې کړل او بيا راسره کښيناسته راته يې وويل: "بابا ددې کور همدغه ځای ډېر بنکلی دی" زه خبر اوم چې دهغي دا ځای خوبښيدو، پرون مونږ دلته څومره خبرې کړې وې نن مو چای او دغرمي ډوډۍ دلته يو ځای خوړلي وه.

ما دهغي نه پوښتنه وکړه چې په کراچي کې څومره وخت پاتي کيده، هغي وويل زما ټکت ديوې اوونۍ لپاره دی خوزه غواړم صبا بېرته ولاړه شم، هغي چې دا خبره وکړه نو زما سترگو ته يې وکتل ما ترېنه سترگي بلې خواته واړولې هغي ته مي هيڅ ونه ويل هغي زما دخبرې انتظار کاوو خو ما ورته هيڅ نشو ويلی، په سينه مي يو لوی کانی پرېوتو، لاس مي اوچت کړو خو هغي د وړاندې نه راته گيلاس نيولی و ما ترېنه يو څو گوټه اوبه وڅښلې. په دې کې يوې خدمتگاري غږ وکړو چې ډوډۍ تياره ده، مونږ دننه ولاړو نو لور مي دټولو سره روغېر وکړو، ټول غلي وو، زما دبنځي سترگي اوس هم سرې بنکارېدې... سره له دې چې هغي مخ لاس وينځلی او سرخي پوږ يې کړی وو.

زه نه پوهيدم چې دهغي سري سترگي به زما لور هم ليدلي وي او که نه دا زما وهم وو، بنځي مي لکه دپرون په شان ورسره عادي خبري کولي دخوارو شيان يي ورته ورکول، خو پرون اونن کي فرق و يا بنيايي ماته په کي فرق بسکار بدو.

د دودۍ نه ورسته مونږ بيا برنډي ته راووتلو لور مي جامو بدلولو لپاره خپلي کوتي ته ولاړه نو بنځي راته بيا خپله خبره ياد کړه، ما ورته وويل: "دېره مه درديره هغه صبا ته ځي" بنځه مي ددي خبري په اورېدو ارامه شوه، بيا مي چې لور راسره کښيناسته نو هغي ورسره خوري خوري خبري پيل کړي، ما دخپلي لور سره سترگي نشوي لگولي نه مي ورته ويلي شول چې صبا ته مه ځه يوه اونۍ ايساره شه، نه مي ورته دتللو ويلي شول، زما بنځي ورته دروغو ستونه کول چې "کاش که يو څو ورځي نوره ايساره شوي واي" هغي به زر ماته وکتل زما لور دا خبره زما دخولي غوښتله، خوما هيڅ نشو ويلي. زما په خوله يو غټ قلف لگي دلي و، زه نه پوهيدم چې نور مي ورسره څه خبري وکړي، شپه څنگه تيره شوه.... سحر څنگه وشو، هغي څنگه ځان ته په الوتکه کي سيټ پيدا کړو او هغه کومه گري وه چې دا زما له کوره ووتله، نه پوهيرم چې غرمه وه که ماښام، هغي څه ويل او څه نه ويل، ماته تر غاړي ووتله اوبيا چې موټر کي کښيناسته نو يوواري مي سترگي دهغي په سترگو

ولگيدي، هغه دېره په حوصله موټر کي کښيناسته په شونډو يي موسکا وه، خو په سترگو کي يي يوه پوښتنه وه..... او زه ددي پوښتني په ځواب پسي تراوسه گرځم، زما دسترگو نظر ولاړو زه دنورو محتاج يم، بنځه مي په ورځ کي يو ځلي راسره کښيني، زامن مي کله راته راشي کله نه، زه نه يم خبر چې نن څويمه ورځ ده يو بوډا نوکر زما خدمت کوي او هغه مي ددنيا له حاله خبروي. خو زه چې ځان ته يم دلور سترگي وينم او دهغي دسترگو هغه پوښتنه هم چې "پلاره ته ماته ولي نه وايي چې پاتي شه." پای.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**